

102

Second Class Postage Paid at Berwyn, Illinois

DENNÍ HLASATEL

Czechoslovak Daily Herald

Founded - Založen - 1891

USPS 002670 • VOL. CII

STŘEDA 22. ZÁŘÍ 1993 — ČÍSLO 62 - SEPTEMBER 22, 1993

65c

Tajná vláda podporuje obchodní pakt NAFTA

Přímo z koňské huby přichází předpověď, že Spojené státy se vzdají své suverenity kolem roku 2000 zapojením svého hospodářství do obrovského obchodního bloku, který bude zahrnovat celou západní polokouli.

James P. Tucker, Jr.
Spotlight, 20. září 1993

Osmělen pasivním přijetím veřejnosti služby amerických vojáků pod cizími veliteli v globální armádě, skrytá vláda vyšla na veřejnost s jasnou podporou druhé části své tajné agendy, a to s propagací Severoamerické úmluvy a volném obchodu — NAFTA, která by zahrnovala celou západní polokouli v "Americké hospodářské unii", podobné Evropské unii, i v budoucnosti i "Pacifickou unii".

David Rockefeller a jeho Trilaterální komise — kolegové z Bilderbergovy skupiny — použili fóra populárního televizního programu, který vedl "konservativní" John McLaughlin v sobotu večer 29. srpna na NBC a který byl opakován v neděli ráno.

Tisk "establishmentu" prakticky ignoroval tuto otřesnou událost.

Skupina Bilderbergů udělala plán, podle kterého by rozdělila svět na

Pokračování na str. 2

Potíže anglického školství

Jan Čulík — RFE

Ve Velké Británii byly nedávno zveřejněny výsledky letošních jarních maturit. Ukázalo se, že ačkoliv britští osmnáctiletí dosáhli lepších studijních výsledků než kdy předtím — obtížnou maturitní zkoušku složilo osmdesát procent studentů, to je dosud nejvíce v historii moderního britského školství — ke studiu na vysoké škole jich letos na podzim bude připuštěno méně než v minulosti.

Maturitní zkoušky — v Anglii tak zvané A-levels, ve Skotsku Highers — jsou ve Velké Británii písemné. Aby se zajistila naprostá objektivita při jejich hodnocení, sešity s maturitními odpověďmi studentů se po ukončení zkoušek zapečetí do balíků a odešlou oficiálním zkušebním radám, které písemky během letních měsíců oznámují. Britští studenti musejí čekat na výsledky svých maturitních zkoušek po celé dlouhé týdny — jsou jim oznámeny oficiálním dopisem až na konci srpna.

Tyto dopisy obdržely statisíce britských osmnáctiletých právě v minulých dnech. Většinou byly zdrojem radosti. Ukázalo se, že maturitní zkoušky letos složilo daleko více studentů než v předchozích letech. Jenže když se maturanté spojili s univerzitami, kde měli předběžně zamluvené místo pro denní vysokoškolské studium, zjistili, že mnohé z nich, navzdory dobrým studijním výsledkům, univerzity nebudou moci ke studiu přijmout.

Vláda se snaží už delší dobu školství reformovat, a i když její úmysly jsou chválehodné, její reformní úsilí není příliš systematické. Britské školství je často kritizováno za nešvar, který lze bezpochyby nalézt i v

pokračování na str. 5

David Rockefeller

Marnotratná vláda

Jiří Malásek — RFE

Švédský odborný časopis Dagens Industri uveřejnil důvěrnou studii Mezinárodního měnového fondu podle které se Švédsko dostalo do nejhroší hospodářské krize od třicátých let. Vinu za to svalují finanční odborníci na vysoké výdaje švédské vlády.

Vysoké veřejné výdaje oslabily ve Švédsku, podle odborníků Mezinárodního měnového fondu, chuť obyvatelstva k usilovné práci a šetření a nutně vedly k ochromení systému vysokých daní. Ve zprávě Mezinárodního měnového fondu se rovněž uvádí, že švédská vláda sice chce ušetřit ročně 10 miliard švédských korun, což je v přepočtu asi 1 miliarda 250 milionů amerických dolarů, ale to nestačí na zastavení nynější hospodářské krize a vláda by měla své úsilí zdvojnásobit a ušetřit ročně nejméně 20 miliard korun. Až dosud byl úsporný program švédské vlády nedostatečný a nemohl vést podle mezinárodních finančních odborníků k omezení vládních dluhů. Předseda švédské vlády Carl Bildt k tomu poznamenal, že Mezinárodní měnový fond rozhodně podporuje úspornou politiku jeho vlády i když ve své zprávě uvádí, že by měla zintenzivnit své úsilí. Švédský premiér k tomu řekl, že jeho vláda naslouchá radám fondu, při přípravě svého úsporného programu.

Mezinárodní měnový fond byl založen v roce 1944 a jeho hlavním cílem je sledovat finanční politiku vlád 77 členských zemí, především pak jejich zadluženost. Švédská ministryně financí Anne Wibbleová sice přímo odmítla komentovat studii Mezinárodního měnového fondu, avšak prohlásila, že rozhodnutí švédské vlády je tou nejlepší možností pro hospodářskou obnovu. Studie Měnového fondu se prý opírá o statistické

pokračování na str. 5

...doslova a do písmene pane arcipremiéře!

Jan Černý

Doslova a do písmene si z nás dělají legraci, zacházejí s námi jako s voly a hňupy. Ty, kteří odhalují jejich plány a kritizují jejich počiny, viditelně označují jako terče pro najaté vrahy. Kdo? No přece známí nadnárodní Oni, a jejich pracovní agenti. Tak kupříkladu výstavním vzorem jejich drsnosti, argumentační lživosti a nestydatosti (normální nestydatost nechť mi promine), je i arcipremiér. Dle něho nikdo nemá pravdu, nikdo není logický, nikdo mu neumí položit správnou otázku. Novináři by se ho neměli zvidavě doptávat a klást mu zaměřené, nátlakové otázky, nýbrž hned v úvodu by měli odvážně (dle známého "proč to nefici") zaútočit třeba takhle: "Pane arcipremiéře, řekněte nám

něco o Vašich úspěších a kladných výsledcích práce Vaší snaživé vlády!" Arcivladař by nad očekávanou nahrávkou na smeč fingoval překvapení, a odpověď by začal propagací své známé skromnosti: "No, to je silné slovo, ty úspěchy, ale smím-li (opět v roli nesmělého putky) se k podstatě Vaší velmi, velmi trefné otázky vyjádřit, ...", a spustil by suchý vodopád důkazů o úspěších ekonomické reformy ("...ostatně jakápak reforma, snažíme se o blaho národa, a důležitá je zde ta nevratnost, to podtrhněte!").

Ve skutečnosti se rozjel mechanismus, který je vůči lidu drsný až zločinný, a nesouhlasné petice, argumentace a námítky odbavuje přídržlou a sebevědomou ironií: "...to všechno je zbytečné... nic z toho

Pokračování na str. 4

Tajná vláda...

tři velké oblasti — Evropskou unii, Americkou unii a Pacifickou unii — na své tajné schůzi ve Vouliagmentu v Řecku blízko Atén letos na jaře (Spotlight z 10. května). Ty tři oblasti by udělaly politicky pohodlným pro Společnost národů, aby fungovala jako světová vláda.

Místo obvyklé rutiny, kdy McLaughlin pozval osobnosti z rozhlasu a žurnalisty, aby na sebe křičeli, měl McLaughlin "zvláštní program" o Latinské Americe. Byli pozváni tyto experti:

- Rockefeller, zakladatel Trilaterální komise, který se dělí o moc v Bilderbergově skupině s evropskými Rothschildy;
- Susan Purcell z American Society, přední skupiny Bilderbergů, založené Rockefellerem;
- Otto Reich, bývalý velvyslanec U.S. do Venezuely;
- Elliot Abrams, dřívější asistent Secretary of State.

Kritická část transkriptu jednohodinového vysílání zní následovně:

McLaughlin: "President Clinton argumentuje, jako president Bush před ním, že obsáhla úmluva NAFTA je přesně to, co Amerika potřebuje a může použít, obzvláště kvůli naší krizi v nezaměstnanosti."

Přerušeno videopáskou presidenta Billa Clintona: "Myslím, že velmi získáme, když budeme mít spravedlivou úmluvu, která těsně spojuje mexické hospodářství s americkým a vede nás odtamtud do Chile a na jiné trhy v Latinské Americe a dá nám větší svět k obchodování."

McLaughlin: "Otto, bylo by takové spojení celé západní polokoule ve volném obchodním pásmu, od Yukonu v Kanadě po Ohňovou zem (Tierra del Fuego) v Argentině dobrá věc?"

Reich: "Byla by to velmi dobrá věc pro vytvoření pracovních míst ve Spojených státech. Vytvořilo by to největší hospodářský trh na světě. Ve skutečnosti NAFTA sama vytváří největší hospodářský trh na světě.

Takže k tomu můžete přidat obyvatelstvo Brazílie a všech jiných větších zemí v Latinské Americe. Bylo by to výborné pro Spojené státy."

McLaughlin: Davide, mám pro Vás otázku. Myslíte, že tato planeta se rozděluje na tři obchodní bloky? A jestli ano, měli bychom, z důvodu vlastního zájmu zajistit, abychom měli svůj vlastní malý obchodní blok zde? Není to životní fakt, a není to dobrá posice, o kterou je možno se opřít, když víme, že máme nedílnou hemisféru, která může soutěžit s Evropskou obcí a s Pacifickým pobřežím?"

Rockefeller (neodpovídaje) "Já jsem silně pro schválení "Uruguay Round" zároveň s úmluvou NAFTA."

McLaughlin: "Ale jaká je Vaše realistická předpověď? Vidíte zřízení tří obchodních bloků jako konfiguraci na této planetě?"

Rockefeller: "Myslím, že je to nepravděpodobné. Je to možné, ale není to pravděpodobné." (Nevěřte tomu. Rockefeller po leta bojoval přesně za toto v tajných Bilderbergových a Trilaterálních schůzích. Je to oficiálním cílem obou skupin.)

McLaughlin: "Celé pásmo? Od Yukonu dolu ke konci Argentiny?"

Rockefeller: "Ano, správně. Kolem roku 2000."

BILL CLINTON

■ LOS ANGELES

Vůdce dělníků David Sickler byl po léta zvyklý na konfrontaci s kalifornskými ochránci životního prostředí.

"Vždycky nás obviňovali z toho, že chceme vydláždít všechno, co je zelené, když je to pro vývoj a nová pracovní místa," řekl Sickler, oblastní ředitel AFL-CIO na západním pobřeží. "My jsme zase našli druhou stranu, že nejsou nic jiného než "tree huggers a panda bear petters".

Ale v Kalifornii jsou teď podivné dny, kde navržená úmluva NAFTA, která má vyloučit tarifové bariery mezi Kanadou, Spojenými státy a Mexikem na 15 let, vedla k utvoření neobyčejné koalice dělnictva, některých environmentalistů, náboženských aktivistů, zastánců spotřebitelů, přívrženců Rossa Perota a skupin pro mír a občanská práva.

job, který se ztratí, ať kvůli úmluvě NAFTA nebo ne, bude proti Clintonovi. A Clinton bude prezidentem jen jednou."

■ VARŠAVA, Polsko

Ve volbách minulou neděli zamítli polští voliči přísné kapitalistické reformy a dali svou podporu dvěma post-komunistickým stranám. Jestli obstojí výsledek voleb, jsou tyto volby porážkou hrdinů polského hnutí Solidarita, kteří vedli svou zem — a celý východní blok — pryč od starých komunistických režimů.

Reformátoři se bojí, že výsledky parlamentních voleb pošlou signál do ostatní východní Evropy a Ruska, aby se vzdali myšlenek o reformě volného trhu. Reformátoři se také obávají, že dřívější komunisté by mohli vrátit Polsko zpět do starých časů, kdy svobodné podni-

Polská ministerská předsedkyně Hanna Suchocká při nedělních volbách. Její strana byla v počtu odevzdaných hlasů za bývalými komunisty a jejich spojenci.

kání bylo potlačováno zároveň s osobní svobodou.

Ale reformování komunističtí vůdce rychle ujistili svět, že Polsko se nevrátí do minulosti.

"Máme pocit velké zodpovědnosti," řekl Alexandr Kwasniewski, vůdce demokratické levé aliance, strany reformovaných komunistů. "Toto je velmi důležitý krok k posílení demokracie v Polsku. Stojíme před zkouškou demokracie."

Ačkoliv jeho aliance vyrostla za staré Komunistické strany, Kwasniewski se nazývá sociálním demokratem, a volil pro masovou privatizaci. Je respektován jako zastávce nového volného trhu. Ale mnozí z členů jeho strany byli mnoho let komunisty.

Podle odhadu se dostavilo k volbám asi 48% voličů. Mnoho polských residentů v U.S. se také zúčastnilo voleb. Výsledky oznámené v neděli nebyly oficiální. Konečný počet se očekává později v týdnu.

Walesa byl výsledky velmi zklaman. a také dřívější vůdce Solidarity.

Volby se konaly dříve než byly na programu, protože Walesa v květnu rozpustil parlament a svolal nové volby, když Sejm volil pro sesazení ministerské předsedkyně Hany Suchocké. Walesa se rozhodl pro podržení Suchocké a rozpouštění parlamentu, místo jejího propuštění.

William Daley si bere čtyřměsíční dovolenou od chicagské právnícké firmy, aby pohnul kongresníky ke schválení úmluvy NAFTA.

Přesvědčení, že NAFTA pošle americké "jobs" do Mexika a poškodí životní prostředí, jsou spojeni k prudkému útoku na pakt a na tvrzení presidenta Clintona, že zvýší americký export a pracovní příležitosti, zlepši hospodářství Mexika a sníží přistěhovalectví do U.S.

NAFTA se stává politickým dynamitem pro Clintona a jiné demokraty v krizi postižené Kalifornii, kde je vysoká nezaměstnanost, takže pracovní příležitost a imigrace jsou explozivními otázkami.

"Jestli Clinton v této věci vyhraje," řekl Ray Trujillo, representant Okresní rady kovodělníků v oblasti San Francisco Bay, "pak každý

Udělejte vašim doma radost v tomto roce
a předplaťte jim Hlasatel.

Pro vás je to mnohem snadnější než pro ně.

Naše zprávy jsou pořád aktuální.

Pomůžete jim a nám také.

CENY PŘES MOŘE V U.S. DOLARECH:

Denní a Nedělní	Nedělní pouze
• 3 měsíce \$ 45.00	\$26.00
• 6 měsíců \$ 84.00	\$45.00
• 12 měsíců . . . \$150.00	\$78.00

Czechoslovak Daily Herald DENNÍ HLASATEL

Established 1891
6426 W. CERMAK ROAD, BERWYN, IL. 60402
TEL.: (708) 749-1891 and 749-1898 — FAX: (708) 749-1935
Second class postage paid at Berwyn, Illinois
Published Wednesdays and Sundays, except holidays

SUBSCRIPTION PRICES (CENY PŘEDPLATNÉHO):

UNITED STATES		CANADA (in US Dollars)	
Daily and Sundays (Denní a Nedělní)	Sundays Only (Nedělní pouze)	Daily and Sundays (Denní a Nedělní)	Sunday Only (Nedělní pouze)
3 months \$25.00	\$15.00	3 months \$30.00	\$18.00
6 months \$42.00	\$28.00	6 months \$55.00	\$33.00
12 months \$80.00	\$50.00	12 months \$99.00	\$60.00

Denní a Nedělní Hlasatel je otevřenou tribunou pro všechny stánáře, bez rozdílu politické či spolkové příslušnosti a náboženského vyznání. Upozorňujeme, že redakce se nemusí vždycky s uveřejněním články ztotožňovat. Redakce si vyhrazuje právo zkracovat zasláné články. Zasláné rukopisy se nevracejí. Zu změnu adresy účtujeme \$3.00.

OVERSEAS in US Dollars	
3 months \$ 45.00	\$26.00
6 months \$ 84.00	\$45.00
12 months \$150.00	\$78.00

Matka Teresa byla v neděli propuštěna z nemocnice po srdeční operaci. Sestra Chamin Jose z jejího řádu Missionaries of Charity řekla, že tato 83-letá římsko-katolická jeptiška přijela do ústředí řádu v neděli.

"Matka je v dobrém zdraví, jedla svou obvyklou dietu a teď odpočívá," řekla sestra Jose.

■ JERUSALEM, Israel

Israelský soudní systém, podle oznámení člena Nejvyššího soudu Theodora Orra, odmítl odvolání různých skupin včetně těch, kteří přežili holocaust a "honců" nacistů, kteří tvrdili, že i když se teď zdá být jisté, že Demjanjuk není "Ivan Hrozný" z tábora Treblinka, měl by být znovu souzen na základě důkazů, že byl strážcem v jiných táborech smrti.

Rozhodnutí propustit Demjanjuka na svobodu přichází 7 a půl roku po tom co byl přivezen do Israele, aby byl souzen z válečných zločinů za nacistické éry.

Příbuzný Demjanjuka Ed Nishnic a U.S. Rep. James Traficant (D-Ohio) měli odejet do Israele v pondělí a doprovázet Demjanjuka do Spojených států.

Ačkoliv důkazy, dosud nepředložené navrhuji, že D. byl strážcem v táboře smrti Sobibor v Polsku po zajetí Němci, zdá se, že vysoký israelský soud byl dychtiv věc skoncovat.

Rozhodl se proti stíhání Demjanjuka za činnost v Sobiboru. Ani generální zástupce Israele nechtěl případ dále stíhat. Zdálo se, že v zákonných kruzích je pocit, že D. je "malá ryba" ve scvrkajícím se rybníku válečných zločinců nacistické doby a že nestojí za to znovu ho soudit.

Děvčátko zdraví Matku Terezu v neděli, když tato katolická jeptiška odchází z nemocnice v Kalkutě.

■ CHICAGO

Minulý týden podepsal Lord Mayor Paul Tilsley z Birminghamu v Anglii "smlouvu o sestersví" mezi svým městem a Chicagem, a při té příležitosti oznámil, že Jaguar, birminghamská obchodní společnost právě obdržela největší objednávku ve své 71-leté historii: 500 automobilů v ceně \$25 milionů.

Zákazník: Budget Rent-A-Car,

se základnou v oblasti Chicaga

Oznámení Tilsleyho při recepci s šampaňským v Chicago Mercantile Exchange bylo na místě. Víc a víc je předmětem sesterských měst obchod. Dříve to byla kulturní výměna, kdy se posílali fotbalové týmy a hudební skupiny do cizích zemí na výměnu, ale teď mají sesterská města na programu obchodní delegace, aby otevřely trhy a podporovaly turistický ruch.

Když na př. úřední a obchodní delegace z Belgorodu v Rusku navštívila Elgin, Ill. vloni v červnu, strávila mnoho času tím že se učila, jak operují moderní banky.

Pouze Los Angeles, které má 16 sesterských měst, jich má víc než Chicago s počtem 11.

Nové sesterské město Chicaga, Birmingham, je první britské město, které se spojuje s městem v Severní Americe.

**54. Moravský den
Velká národopisná slavnost**

Ústředna Moravských spolků a Národopisný kroužek UMS pořádají v neděli 26. září 1993 velkou národopisnou slavnost, 54. MORAVSKÝ DEN ve velkém sále Union Hall na Joliet Road a LaGrange Road v Countryside, Il. Více než 100 osob bude účinkovati v pestrých národních krojích při této významné kulturní a společenské události v jedinečném pásmu zpěvů, tanců a zvyků z Moravského Slovácka, tak jak to prožívali a i dnes ještě prožívají moravské dědiny.

Moravský den započne již v 10 hod. dop., kdy bude v Union Hall sloužena mše sv., kterou bude celebrovat dop. Msgr. Petr Esterka, rodák z Dolních Bojanovic spolu s dp. Vojtěchem Vítem, OSB. s českým kázáním a zpěvem.

Po ukončení mše sv. bude otevřena kuchyně, dobře zásobená tradičním moravským jídlem a domácím pečivem ke kávě. Národopisný program započne již v 1.30 hod. odp. Proto přijďte včas, abyste měli možnost shlédnout ten celý krásný program a nerušili jste svým pozdním příchodem. Po programu bude následovat Moravská veselice při populární dechové hudbě "Schadens Brass Band", která se již v minulosti tolik osvědčila. Bude také bohatá tombola a stánek s upomínkovými předměty s moravskými motivy.

Večer na uvítání hostů, kteří přijedou z Kanady, Milwaukee a jiných vzdálených míst, bude v sobotu 25. září 1993 ve dvoraně Sokola Berwyn na 6445 W. 27th Place v Berwyn. Il. Přijďte je srdečně uvítat.

Moravský den je mimořádnou kulturní a společenskou událostí. Je připravován s velkou láskou a nadšením k tradicím rodné vlasti. Naše mládež, která tento program tak nadšeně připravuje a hlásí se k národním tradicím, zaslouží si plné podpory nás všech.

PROTO V NEDĚLI 26. ZÁŘÍ T.R. VŠICHNI NA MORAVSKÝ DEN.

**Stručné dějiny národa
českého v slově i obraze od
dob pradávných až do sametové
revoluce 17. listopadu 1989**

Zpracovali: Profesor Ant. Novák, F. Bulín, obrazy K. Vítek za spolupráce profesora Jeništy a j. z ministerstva školství a národní osvěty.

Cena předplatného \$10.- končí 1. prosince t.r., cena dalšího předplatného \$12.-

První dějiny vyšly v roce 1946 tajně bez souhlasu ministerstva informací a byly na popud Dr. Feldsteina, redaktora "Práce", zabaveny a distribuce zakázána, ježto bylo v nich uvedeno, že Vlasovci pomáhali při Pražském povstání a legionáři bojovali proti bolševikům v Rusku. S rekapitulací - doplněním podle nejnovějších průzkumů a skutečností, na př. Židovské město v Praze, celosvětový kongres sionistů a průběh jednání, husitské války, Bílá hora, Československá republika, protektorát Čechy a Morava, pohraniční Němci, prezident Hácha a jeho vláda, Benešova vláda v zahraničí, Pražské a Slovenské povstání, příjezd košické vlády, historické skutečnosti 22. února 1948 krátce před a po , exil - seznam zahraničních bojovníků za svobodu národa z komunistického područí podle publikační činnosti spolků a pod.

Objednávky a předplatné zasílejte na adresu nakladatele:
Ing. Martin Šesták, Skupova ul. 41, 320 05 Plzeň
Czech Republic

Objednejte jak pro soukromou potřebu, tak i pro české sekce v místních knihovnách za cenu předplatného.

není reálné ... to se nedá změnit... to je úplně, ale úplně na hlavu postavené... a tak dále. — Obyčejný občan to však pocítuje jako výsměch své bezmocnosti, "neinteligenci", neinformovanosti (o tu se arcivladař zvláště pečlivě stará), a jeho nepřilíš zakódovaný vzkaz, konfrontovaný s praxí, si překládá do hovorové řeči asi takto: "Mnom... jste blběčkové a nemám k tomu dál co říci. Unavujete mne svým křikem, který je trapný a zbytečný. Tady se nebude nic měnit! Řeknu vám to srozumitelně: Nacházíte se v mém soukromém, pokusném lágru, a nikdo mě nesvrhne! Všechno snažení k tomu cíli ztroskotá, je směšné a marné. Kdybyste věděli co nevíte, drželi byste hubu, stáhli ocas a zalezli do svých bud. Jste jako nesvéprávné děti a nesnažte se mě ještě víc dozlobit, nebo vás seřezu, že jste to ještě neviděli! A budete-li kušovat i potom, najdu bič, jak vás umlčet. Znovu opakuji, mne nesvrhnete, ani kdybyste se podělali! Mé jmenování českým lágrfýrerem je potvrzeno na nejvyšší nadnárodní úrovni, a to bezdemisně a na doživotí. Vy do toho nemáte co mluvit. Zkuste ve volbách něco proti mně zorganizovat, a uvidíte, že už příští týden budete bez žrádla, a litovat budou ještě vaši potomci, holoto!"

Že si arogantní a sebevědomý arcipremiér nedává ani ve skutečnosti servítek před svá ústa, je viděti z toho, jak se chová ke svému formálnímu nadřízenému, který mu nestojí za vlídné slovo, a ten mu oplácí stejně. Válka mezi nimi, ač jsou placeni z jednoho centra, je na ostří nože, což je u této nové nadřídny běžné.

K úplnosti úvahy je nutno uvést i toto: Podstata úspěchů jejich sponsorů při řízení světa (i jednotlivých figur), je dána tím, že v soutěži respektive v sázení na sto čísel, vsadí na všechna, a pak ať padne to neb ono, vyhrávají. Nemůže se tedy stát, že by nevyhráli (kromě případů, kdy tvrdá ruka smete jejich hru se stolu, a o to si právě koledují). Je pravda, mohou vyhrát i na číslu, kde mají placeného jen nějakého Nesládku. A ten, když vyhraje, zavede přísný režim, ale vyprovokovaný lid ho po odvedení metařské práce svrhne, a zvolí si jiné číslo. To už je třeba obsazeno "lepšími materiálem". Stát pak dejme tomu vzkvétá, ale jen do doby, než začnou mít lidé rupy. To se pak zinscenuje kupříkladu rozpolcení, v němž vyhraje ten jiný, žádoucnější (kupříkladu nadkolega nebo arcipremiér), a jede se dle diktátu sázejícího centra vesele dál, až se to (rozuměj "vývoj") dostrká pomalu ale jistě tam, kde to chtějí mít. V našem konkrétním případě k tomu, že zanikneme jako stát, pak jako národ, a pak jako lidé, protože otroci nejsou lidé, to jsou v lepším případě apatičtí tvorové.

Arcivladař, jsa denně ujišťován cizími kontrolory o správnosti své rasance a nesesaditelnosti, ztrácí zábrany a pustí se — někdy zcela náhle jako imbecil — do kohokoliv, kdo se mu namane pod ruku, a do čehokoliv, bez ohledu na národní, etické či filosofické normy. Jednou se při bolestech v zádech pustí do církve, že "už je toho všeho dost", a nerudně jí doporučí méně halasu a zbytečných šaškáren, které zastíňují jeho osobu i vládu (to je ta "poslední kapka"). Jindy se dá slyšet, že chudáci a invalidé se mají o sebe postarat sami, nebo jejich rodiny) a jsou-li nezaměstnané, měly s tím počítat, protože ... a tak dále). — Někdy i pochválí (ale nesmí to nic stát a nesmí ho bolet záda), třeba pěknou školku. Kolem stojícím novinářům otcovsky káravě připomene, že se ho ještě nikdy nezeptali kupříkladu na jeho poměr k dětem (to je pro diktátory vždy propagačně podpůrné), a redaktoři to při nejbližší příležitosti ochotně napraví (foto vítáno!).

Ačkoliv byly o něm a s ním natočeny nesčetné filmové záběry, krátké filmy a stovky šotů (jako dosud o žádném jiném, včetně českých stalinců), stále to nemá v povědomí lidí nijak moc dobré. Je z toho často nervózní, až hrubý. — Nejposlednějšího vrcholu své nebetyčné nadnesenosti, povýšenosti a nevšímavosti k čemukoliv (mimo k sobě), dosáhl po příjezdu ze zahraniční dovolené (????), kdy se čekalo, že ji přeruší, neboť se zde kolem jeho osoby vynořilo něco velmi ošklivého. Před kamerami jen odfrkl, že je to "bublina", které nerozumí, a že "nějaká tajná služba" nemohla o něm a proti němu nic natočit (a i kdyby, "mě to opravdu, ale opravdu nezajímá"). — Že byl i za komunismu opravdu, ale opravdu moc hodný chlapeček, to dokázal svými kariéerními preferencemi. Je to známé, a lidu po tom zholá nic není, natožpak aby to poslední, a další věci, mohlo být důvodem k "nějaké" demisi, jak je to obvyklé v jiných

státech. Ať se jen lidé podívají na jeho formálního nadkolegu, který byl evidován jako spolupracovník estébé!!! Heč, a pan arcipremiér tam evidován není!!! (To mi maně připomělo drzost stranického udavače a rudého bosse z naší vesnice, kterého se prý bál i generální boss Milouš, když se po listopadu holedbal, že s estébé v místě spolupracoval farář a jeho dvě ovečky (berani), a že Jeho jméno v seznamech nenajdou!!! — jeho oběti totiž nevědí, že profesionální udavači v seznamech nejsou, protože by to odporovalo lidským právům, ježto oni udávali z profese, zatímco ti ostatní — oběti — z libůstky, vymučené na StB.

O arcipremiérově aroganci se všeobecně mluví, ale někteří se i spokojeně usmívají jak je šikovný, jak ho nic neporazí (ani pravda!), a tak prý má vypadat správný pašák. U takových to opět vyhraje. Jenže "takoví" jsou buďto zaprodaní jako On, nebo jinak kradou a loupí, nebo se jim v Jeho Protektorátu dobře cizopasí, anebo ti nejtupější, si to vše kolem jeho osoby nedovedou "přeložit". Jsou i tací, co potřebují ke své důležitosti (muži) mít pocit, že někoho podpírají, drží (ženy), a že jim za tu přízeň zajistí blahý život (o přízeň naznačené třídy z řad amnestovaných individuí však usiluje i jeho nadkolega). — Jenomže, pane arcipremiére, takové jako jste Vy jsem viděl v kriminále, jak se živočišně bránili zániku své vladařské jistoty, protože byli také vychováni se zárukou nedotknutelnosti (a osud se jich přesto dotkl!). Když viděli, že jsou sami (a jejich ručitelé v teplém zámořském "kremlu"), odkryli svou zbabělost, nevěli i neschopnost trpět. Kopali kolem sebe nedůstojně a nepřičetně, že se to nedá popisovat. Zrovna Vás si v té roli dovedu přesně, doslova a do písmene, představit! Podle mého názoru, se k té fázi "zrání" určitě dopracujete, a rád bych se toho dožil.

Ale takoví, arcinečlověče, jsou pak odporní a nebezpeční, že i odsouzení kolem se jich štítí. Vy jste typ, který si nemůže vykoledovat jiný konec, než naznačený. — K úplnosti bych Vám ještě přál, když jsem se dotkl lidského pekla, abyste se tam setkal s "nějakou" Vaší obětí, jako třeba jeden rudý vládce, který od své oběti "tam" dostal nafackováno, nebo jiný takový, co byl zavřen do plechové skříňky, kde se málem udusil, anebo ten, co musel... Nebudu to popisovat, nechte se překvapit. A že Vy máte už dnes takových odplatných obětí nepočítaně, to víte sám nejlépe. Být Vámi, nebyl bych tak provokačně sebejistý, protože zahraniční sponsoři se na Vás vykašlou, jako se vykašlali na jiné (!!!) pány. — A pokud jde o tu "bublínu", ani na to bych nesázel, protože "nějaká tajná služba" toho natočila a zapsala přece spoustu. Materiál na jiné ovšem uznáváte, ale jinak "jen po Vaše vrata". Jakmile se něco týká Vaší osoby, je to "bublina". U jiných jsou to "doklady" o jejich necti, byt' byly vyrobeny stejnou dodavatelskou firmou. Tohle Vám dnes nikdo nezkonsumuje!

Vaši sponsoři si jednoho dne řeknou, a máme na to četné příklady, proč takovou povahově i věcně problémovou osobu stále protlačovat, a pustí Vás k ledu (modlete se, aby to nebylo doslova a do písmene). I takových před Vámi bylo nepočítaně a některé z nich jsme znal osobně.

Protože lidé Vašeho postavení a typu jsou raněni mocenskou slepotou, nevidí, neslyší a jen si hudou po svém (v daném případě stále drzeji po svém), je naděje, že vykulminujete svou nerentabilnost u vypočítavých sponsorů (kde už máte pro taktickou "nepovolnost", pokud vím, nejméně dva vroubky), a budeme oživeni o živý arcifilm, který sledujeme. Protože však takový film je, historicky vzato, stále na jedno brdo, ani moc nelitujeme. Snad jen proto, že jste nás připravil o rodný, prosperující stát, a o víru v dnešek. Ale na druhé straně i o strach ze smrti. Za Vašeho supiho režimu se totiž slušným lidem žije nadměru špatně, a navíc se musí denně dívat na holé zadky v rouše a poze vladařů, ačkoliv ve své podstatě jsou ...nechci urážet příslušný živočišný typ. — Na závěr Vám mohu s čistým svědomím říci, že pokud jde o rady Vašich synů studentů — kterým sice můžete klidně slíbit za vysvědčení zakoupení soukromého a výnosného "Sanatoria Klaus" — nemají pravdu, že Vy ani Vaše strana nemáte u lidu oporu (tedy žádný pilíř!), že lidé Vás nenávidí, a že Vás podvádějí kde mohou i ti, co mají za úkol střežit ten Váš "soukromý pokusný lágr".

Mám rád, jak je v morálních pohádkách obvyklé, dobrý konec, který by člověka-čtenáře povzbudil. Dotyční ať tedy příjmuje moje ujištění, že osudovost drsných, arogantních a zaprodaných typů znám nejen z knih, ale i ze své osobní zkušenosti. A to doslova a do písmene...

G. ROBERT VLACH

Attorney at Law

POVOLENÍ V ILLINOIS, MICHIGAN, NEBRASKA

6904 WEST CERMAK ROAD, BERWYN, ILLINOIS 60402
Telefon (708) 795-4400

VEŠKERÉ PRÁVNICKÉ SLUŽBY — VČETNĚ:

- Real Estate — nemovitosti — zastupování při proceji a nákupu
- poslední vůle • pozůstalosti • svěřenínictví
- osobní zranění • automobilové nehody
- zranění v práci • obchodních prostorech • workers compensation
- rozvody • vymáhání nároku na podporu a vymáhání výživného na děti
- dopravní přestupky včetně — drunk driving — suspended license
- kriminální obhajoba • misdemeanors and felonies
- přístřehovalectví • immigration • bankrot
- diskriminace v práci • daňové záležitosti — IRS a stát Illinois
- zastupování při vyřizování záležitostí v ČSFR

Pinnacle Home Improvement Loans

Žádné vydání za odhad! Žádné vydání za Title! Žádné vydání za zápis!!!

PŮJČKY DO \$5,000

Joan Iwema
First National Bank of Cicero
6000 W. Cermak Rd, Cicero
(708) 780-4970

Doug Jankovic
Berwyn National Bank
7112 W. Cermak Rd, Berwyn
(708) 780-2025

(Dočasná nabídka)

Members FDIC

mnoha jiných zemích: je totiž prý příliš orientováno na humanitní obory, přestože by země měla v dnešním technologickém věku klást daleko větší důraz na vědu a techniku. Kritikové poukazují na to, že společenské postavení vědců a techniků je v Británii stále relativně nízké. Navzdory úsilí vlády zájem studentů o technické obory klesá. V roce 1989 maturovalo z matematiky 82 000 studentů, letos už jen 64 000. Jak uvedl ministr školství John Patten, věda a technika trpí problémům špatného marketingu: děti ve školách je nutno přesvědčit, že jsou technické obory užitečné a zajímavé. Potíž je, jak se shodují mnozí pozorovatelé, že se technickým oborům ve školách většinou nevyučuje příliš tvůrčím způsobem.

Britské ministerstvo školství se situaci pokusilo napravit. Aby přimělo budoucí studenty zaměřit se více na studium vědeckých a technických oborů, snížilo loni v prosinci od letošního podzimu rozpočet humanitních oborů na univerzitách o více než půl miliardy liber, tedy o třicet procent, rozpočet vědeckých a technických oborů přitom ponechalo na stejné úrovni jako dosud. Tím se v humanitních oborech podstatně snížila směrná čísla, která určují, kolik studentů smí která univerzita přijmout ke studiu.

Kritikové poukazují na to, že toto rozhodnutí ministerstva školství bylo poněkud zkratkovité. Bylo totiž učiněno až několik měsíců poté, co si studenti předmaturitních ročníků už zvolili své tři maturitní předměty. Tlak ministerstva, aby se specializovali na nějaký technický či vědecký obor, chtějí-li se dostat na univerzitu, se tedy už nemohl uplatnit a studenti, kteří usilují o studium humanitního oboru, tedy většina — byli za to vládou vlastně dodatečně potrestáni.

Tento týden bylo z celkového počtu 265 tisíc míst pro denní vysokoškolské studium v letošním roce volných už jen asi 40 000 přestože dosud nebylo vyřízeno více než 130 000 žádostí o přijetí na vysokou školu. Více než 210 000 žádostí o přijetí k vysokoškolskému studiu bylo letos už odmítnuto. Je to asi o 27 000 žádostí více než loni. Univerzity se nyní snaží maturanty přesvědčit, aby se přeorientovali z humanitních oborů na obory technické. Tomu, kdo chtěl studovat literaturu nebo jazyky, se doporučuje, aby se zapsal na obor metalurgie.

Jak informoval list Independent, do složité situace britského vysokého školství hodlají vstoupit univerzity v některých postkomunistických zemích střední Evropy. Šest univerzit v České republice zahajuje vyučování v angličtině pro ty britské studenty, kteří chtějí studovat lékařství, zubařství, farmakologii či strojírenství, ale kteří vzhledem k horším maturitním výsledkům nedostanou místo na britských univerzitách. Za vysokoškolské vzdělání budou muset českým univerzitám zaplatit 4000 až 7500 ročně, tedy roční ekvivalent 180 000 až 340 000 českých korun. Každý mladý občan Velké Británie má nárok na to, aby mu vláda platila po dobu čtyř let univerzitní školné. Kromě toho dostává ještě nepřilíživě vysoké stipendium na živobytí ve výši 1300 liber ročně. Většina britských studentů studuje mimo své domovské město a musí si samohradit ubytování a stravu. Státní stipendium na to většinou nestačí, studenti si proto musejí často brát dodatečně půjčky z bank.

V souvislosti se všemi těmito problémy vznikla v minulých dnech ve Velké Británii živá diskuse o směru a o cílech britského školství. Vláda usiluje o to, aby do roku 2000 bylo každoročně přijímáno ke studiu na univerzitách více než třicet procent a pravděpodobněji až čtyřicet procent britských osmnáctiletých. V roce 1987 studovalo na vysokých školách pouhých 15 procent mladistvých, nyní je to 28 procent. Jde tedy o obrovské zvýšení počtu vysokoškolských studentů, které je ale nutné, má-li Velká Británie hospodářsky v budoucnosti udržet krok se svými zahraničními konkurenty. V porovnání se situací v jiných vyspělých průmyslových zemích je totiž i třicet či čtyřicet procent mladistvých studujících na univerzitě, jen velmi skromný počet.

V současnosti vydává britská vláda na školství pět miliard liber ročně. Plánovaná expanze vysokého školství by potřebovala investice ve výši přibližně další jedné miliardy. Jenže vzhledem k tomu, že vláda zápolí s obrovským deficitem státního rozpočtu, který má v příštím roce dosáhnout padesáti miliard liber, je vyloučeno, že by byla ochotna zvýšit finance na školství. Řektoři britských univerzit, kteří se obávají, že se vzhledem k nedostatku financí vysoké školství dostane do vážné krize, se nyní začínají přiklánět k myšlence, že by mladí Britové měli v budoucnosti své univerzitní studium alespoň částečně financovat z dlouhodobých půjček, které by po absolutoriu spláceli z příjmu. Hovoří

se například o australském systému. V Austrálii hradí každý student přibližně dvacet procent univerzitního školného. Přesně řečeno, školné za studenta sice platí stát, ale dvacet procent této částky musí student po absolutoriu ze svého platu formou zvýšených daní státu splácet, pokud jeho příjem přesáhne určitou minimální hranici.

Ve Velké Británii vládou ohledně tohoto systému pochybnosti, protože se poukazuje na to, že by jeho zavedení zřejmě odradilo od univerzitního studia mnoho mladých lidí z chudších rodin, a také starší studenty, kteří by už neměli čas dluh splatit. Debatuje se o zásadní etické otázce takzvaného práva na vzdělání zdarma. Soukromě však přiznávají konzervativní i labourističtí poslanci, že vysokoškolský systém nemůže dále růst bez nových finančních prostředků, které stát ale nemá k dispozici. Rostoucí počet poslanců podporuje myšlenku vyššího zdanění absolventů vysokoškolského studia, i když vědí, že vyslovit to nahlas by bylo politickou sebevraždou.

Marnotratná...

údaje z letošního jara a podle ministryně Wibbleové se od té doby zlepšily vyhlídky na hospodářské oživení. Mezinárodní měnový fond schválil stanovený cíl švédské ústřední banky omezit inflaci na dvě procenta, avšak současně upozornil, že je v budoucnu třeba velmi pečlivě uplatňovat jakékoliv snížení úrokové sazby a každé rozhodnutí v tomto směru je třeba koordinovat s posílením švédské koruny.

Jestliže se švédská vláda skutečně bude řídit doporučením Mezinárodního měnového fondu a zdvojnásobí své plánované roční úspory, mohla by do konce roku 1998 vynulovat svůj deficit. Fond ve své studii žádá, aby švédská vláda co nejdříve upřesnila svůj úsporný program. To by prý umožnilo obnovu důvěry ve švédské hospodářství na světovém trhu a rychlé snížení úrokové sazby. Zatím však uveřejnění tajné studie Mezinárodního měnového fondu o stavu švédského hospodářství vedlo, podle burzianů, ke snížení směnné hodnoty švédské koruny na stockholmské burze. Podle jednoho burzovního makléře lidé ve Švédsku i v zahraničí vzali na vědomí zprávu Mezinárodního měnového fondu a vyměňovali švédské krouny za jiné devisy. Obchody se švédskou korunou se vyvíjely nervózně a za několik hodin se její směnná hodnota zhoupla na úroveň mezi 4,78 až 4,83 švédských korun za německou marku.

Německý deník Frankfurter Rundschau napsal, že konec studené války ulehčil ve Švédsku změnu myšlení. Hospodářské potíže by prý však stejně vehnaly Švédsko pod vliv Evropského společenství. Kterákoliv švédská vláda, ať již by v jejím čele byli sociální demokraté nebo konzervativci by si musela uvědomit, že není v nynější době možné vést hospodářskou anebo sociální politiku zcela oproštěnou od zahraničních vlivů. V době kdy mají burziané větší moc než vlády malých zemí není místa pro švédskou vlastní cestu.

SOKOLICE TÁBOR

oznamují, že jejich řádná měsíční schůze se koná v pátek 1. října 1993 v sokolovně Tábor.

Na programu, kromě jiného, bude podzimní "RUMMAGE SALE", který se koná 15. října 1993 v 9 hod. dopol. do 1 hod. odpol. v tábořské sokolovně na 1602 So. Clarence v Berwynu, IL.

-vm-

CENY DO EVROPY: Sept. od \$749.00

- PRAHA - July, Aug. \$869.00
- VÍDEŇ \$769.00
- FRANKFURT - July ..\$398.00, Aug. \$599.00
- MNICHOV \$749.00
- ŘÍM \$789.00
- PAŘÍŽ \$599.00
- LONDÝN \$689.00
- Pro návštěvníky z České a Slovenské republiky do 1 měsíce pobytu \$789.00

Lodní zájezdy (cruises) za velké slevy:
2 osoby za cenu pro jednu osobu.

ZAVOLEJTE NEBO NAPIŠTE O PODROBNÉ INFORMACE

WEBER TRAVEL AGENCY, Inc.

6805 WEST CERMAK ROAD, BERWYN, ILLINOIS 60402

Telefon: 708-749-1333 — 1-800-886-7012

FAX 708-749-1350

A-1
QUALITY

(708) 241-1814
24-HOUR SERVICE

ALPINE AIR

Heating - Air Conditioning
Refrigeration - Plumbing

EUROPEAN - AMERICAN EXPERIENCE

Delší dobu jsem pracoval pro známou firmu Berwyn Western. Nižší a přijatelné ceny. Free estimate.

PAUL KULHAVY
Contractor

6719 Aspen Lane
Westmont, IL. 60559

Reklamní provokování

Jaroslav Thuma

Naše země již bývalého Československa zaplavila reklama. Ne našich domácích výrobků. Barnumská reklama zahraničních firem. Očím našich zmatených občanů, hladovějících po dlouho nevidaných výrobcích, předvádí paletu výrobků, nad nimiž se jim sliny sbíhají v ústech. Žel většinou na ně nemají dostatečně naditou peněženku a tak je to jenom provokuje ke vzteku. A svádí k tomu, aby se snažili získat prostředky na nákup vytožených novot jakýmkoliv způsobem, třeba i nekalým.

Na tomto reklamním provokování vydělávají jen zahraniční výrobci, kteří si v posledních třech letech levně rozšířili své trhy o naše země. Především díky neskrývané podpoře generálního ničitele naší země, premiéra Klause. Tu jim odevzdane poskytuje, zatímco současně naši vlastní ekonomiku žene do krachu. Stali jsme se odbytistěm nadbytečných a ve vlastních zemích výrobců již neprodejných výrobků a zároveň pro mnoho zahraničních podnikatelů zdrojem velmi levné pracovní síly. Řečičky německých a jim blízkých politiků, úzce svázaných s velkopodnikatelskými kruhy, jsou jen zástěrkou k zakrytí jejich vlastních ziskových zájmů. Pomáhá-li někdo a něco něčemu a někomu, v žádném případě ta pomoc nemíří do naší země. Jsme již skutečně banánovou republikou, ze které se nejvíce snaží týt ti, kteří tak halasně mluví o pomoci naší zemi. Pomáhají ve skutečnosti jen své vlastní kapse. Uvedené reklamní provokování jim v tom napomáhá.

Nikdo by se jistě nebránil vstupu zahraničního kapitálu, kdyby současně docházelo k rozvoji našeho vlastního hospodářství, za podmínky recipročního exportu našich kvalitních výrob (existují!) a k poctivému vzestupu životní úrovně v naší zemi. To by však předpokládalo skutečně promyšlenou a systémově řešenou přestavbu našeho hospodářství ze socialistického na soukromně-právní a také tvorbu podmínek pro tvoření našeho vlastního a hlavně poctivého podnikatelsko-životnostenského stavu. Místo toho prožíváme zcela nesystémově a plně zmatečnické období rozpadu. Namísto poctivých podnikatelů a živnostníků se to zde hemží davy podvodníků, pro které jediným krédem je okamžitý a ne moc pracovně náročný zisk.

Do určité míry to, co se zde děje, přece jenom trochu systémově je. Jen však tím, že je to systematicky zaměřeno na ničení naší země a její zavádění do ekonomického otroctví. Pokud bychom měli zůstat u reklamy, měli bychom na závěr říci formou reklamního sloganu "Gute arbeit, das ist Klause arbeit!"

KAROLINA SVĚTLÁ

MILÁČEK LIDU SVÉHO

ČASOVÝ OHLAS

POKRAČOVANÍ

děl, nýbrž i zamlklého Boleslava, jenž zapomínaje konečně na svou věrolomnost, již trpce v mysli své si vyčítal, počal také žertovnými anekdotami ze svých cest se tčpytiti.

Jediná Leonila nenutila se do přetvářky, zůstala tichou, zasmušilou, zkoumajíc občas pohledem nesmělým, avšak zpytavým manželův úsměv. Nelíbilo se jí, co v něm shledávala, neuspokojovala jí jeho veselost, předobře jí bylo povědomo, že se v něm cosi zcela jiného ozývá než čilý, vlnem rozpoutaný duch, že v něm dosud kypí ono jítření nad jejím odbojem, jenž, jak s hlubokým povzdechem sama sobě pravila, se ukáže asi již v nejbližších příštích dnech zcela marným a planým. Zvěstovaly jí ony dvě hluboké na čele jeho vrásky, které se nevyrovnaly ani při nejbujnějším smíchu jeho, že teď méně než kdy jindy jest v náladě takové, aby se dal někým přemluvit k tomu, co s jeho úmysly úplně se neshodovalo, nejméně však asi k tomu, aby se vzdal sněru vyznačeného při pracích svých, aby zabočil na cestu širší a volnější, než po které byl za dobré uznal dosud se ubírat, především však nikoli, aby měl nejen prospěch některých, nýbrž prospěch všech stejně na zřeteli, zejména však těch, kteří jej označovali důvěrou tak pohnutlivou jménem miláčka svého. —

Přes roztržitost svou konečně zpozorovala, že se strává doktor Snětivec pořád pohyblivějším v přímém odporu se zamyšlenou tváří, s níž byl ke stolu zasednul. Všimajíc si ho bystřeji, shledávala na něm ještě více nápadného. Podobalo se jí, že domnívaje se, že ni ona ni Boleslav na něj nehledí, dělá na Vladimíra jisté posunky, v nichž jiný se nemohl skrývatí úmysl, než aby jeho zrak k sobě připoutal, ano, několikrát se jí zdálo, jako by se snažil pohnouti jej k tomu, by pod jakousi záminkou povstal a s ním k oknu pooděšel, kdež by mu cosi tajného pošeptal, nebo jakousi věc na zapřenou ukázal.

Ale Vladimír to buď neviděl, neb snad i viděti nechtěl; pohlédl a obrátil se buď náhodou či úmyslně vždy právě v opačnou stranu té, kamž doktor usiloval, aby jeho zrak vábil, nad čímž tento nemohl po každé zcela potlačiti svou neupřelivost. Stupňovala se v té míře, že i Boleslav konečně na doktora s úžasem pohlížeti se jal, patrně v duchu se táže, provozuje-li s Vladimírem jakousi dřívě mezi nimi umluvenou hru, neb jedná-li se doktorovi skutečně o cosi podstatného, co před ostatními vyřknouti nechce, a čemu Vladimír stále rozuměti se zdráhá.

Ale znenáhla obrátila se pozornost jeho jinam. Ozýval se totiž z předpokojů do salonu jakýsi neobvyklý šum, jenž docházel u Vladimíra tak málo povšimnutí jako tajemné posunky doktorovy. Tím napjatěji však naslouchala Leonila. Netušil se šramot vedlejší, a tvář i ruce doktorovy stávaly se pořád pohyblivějšími, výmluvnějšími.

Konečně proniklo do salonu několik nesrozumitelných, ale ostře, ba hrozebně pronesených vět, načež doktor sklopiv hlavu beznadějně ruce nad prsouma skřížil, jako by byl chtěl říci: „Jsem nevinný. Dát jsem si všemožnou práci, abych co se dítí bude, předešel, avšak jakáž pomoc, když ti, kdož slyšeti a viděti měli, hluchými a nevidomými zůstali.“

Leonila se konečně překvapeně zdvihla, tážíc se, co se to venku děje, zdali mezi služebnictvem vypukl snad spor o nějakou v pokoji nedopitou láhev vína nebo nevyprázděnou mísu desertu, a již se chtěla ke dveřím přiblížiti, když jí Vladimír předešel, hodlaje, jak pravil, sám udělití služebnictvu důtku pro chování tak zvláštní a nepřiměřené.

Snětivec také vyskočil, snaže se jej nadarmo zadržeti. —

„Zůstaňte!“ volal. „Není to hádka mezi služebnictvem. Mohu vám zde říci, oč se venku jedná. Jest to zcela něco jiného. Měl jsem to celý večer na jazyku, čekaje, až mi poskytnete příležitost to vysloviti. Nechtěl jsem vpadnouti dveřmi do domu a vás

polekati.“

Než Vladimír jako by slov těch neslyšel, rychle kvapil ke dveřím.

„Co že se venku děje? Čím jste nás nechtěl polekati?“ doléhala Leonila na doktora.

„Před vámi, dámou tak něžných čiv, to přece říci nemohu,“ bránil se doktor. „Chtěl jsem to povědětí vašemu manželu stranou, jinak bych tak byl učinil již dávno.“

„Prosím vás snažně, abyste na moje čivy pražádného ohledu nebral,“ žádala jej Leonila. „Chci vědět, co zamlčujete, nechť to je cokoli.“

„Ne, není to možná,“ stál doktor na svém.

„Slibuji vám, že se nedám ničím ohromiti, že si zachovám celou rovnováhu duševní. Rčete, vypukl v některém závodě Vladimírově požár? Nebo přišli jeho dělníci někde k úrazu? Či uprchl snad kdosi z jeho zřízenců se značnou sumou peněz?“

Doktor zamáchl netrpělivě rukou, jako by chtěl říci: „To vše u přirovnání s tím, co vím, jsou samé maličkosti, pro něž bych se nebyl věru sem namáhal.“

„Osvědčte tedy, milostivá paní, svou hrdinnost,“ konečně se rozhodl, aby s novinou svou přece udělal jakýs takýs efekt, když mu ten hlavní u Vladimíra patrně zamýšlený ušel, „a račte mne vyslechnouti beze mdloby a křečič v takových případech u dám obligátních. Došla zdejší trestní úřad denunciacie, že sem byla dopravena zásiilka knih veskrz zapovězených, z nichž prý jsou mnohé obsahu nadmíru nebezpečného, převratného.“

Zděšeně se setkaly zraky Leoniliny a Boleslavovy.

„Vím, že na tom nic nebude, že se u vás nic ne najde, ale taková prohlídka úřední mívá přece vždy něco nepříjemného do sebe, obzvláště teď, kde se chystá váš manžel do Vídně; pročež jsem chtěl Vladimíra na ni připravit. A abyste viděti, že jsem v každém ohledu vašim přítelem, vymámil jsem na soudním adjunktovi, jenž mi věc tu pod pečeti nejlubšího tajemství svěřil, onen anonymní dopis, jenž došel dnes sudího, právě když k obědu sedal, jsa mu odevzdán onou napolo slepou, přihlouplou žebračkou, které poskytuje ve svém domě přístřeší. Neznala pána, který jí dopis v průjezdě domu, na který také se nepamatovala, s hojnou almužnou do ruky strčil. Snad poznáte vy, kdo za ním vězí, a můžete se příznivci tomu náležitě poděkovati.“

A doktor vytáhl z náprsní kapsy složený papír, který podal Leonile. Zprudka mu jej z ruky vzavši, přiblížila jej k lampě před ní stojící.

Boleslav vyskočil, aby také do dopisu nahlédl, a opět se setkaly zděšené zraky jeho s očima Leoniliny. Ne, nebylo možná, že to, co spatřili, bylo pravdou . . .

Objevilot se totiž v listě proti světlu drženém patrně přetvořenou a schválně nejistou rukou, bledým, nejasným inkoustem psaném, s neobyčejnou ostrostí veliké vodní znamení jim ohěma od rána dobře povědomé . . .

Ale snad se přece mýlili, snad představovalo něco jiného, než co se jim vnucovalo. Ač oba se stejným úsilím o to se pokoušeli viděti v průzračném obrázku jiného, než co představoval, přece konečně si v tajnosti srdcí svých zoufale vyznati musili, že jest to papírna višňovická a že . . . zůstali ohromeni nejsouce s to, aby domyslili . . . Můj ty Bože, tedy on . . . on sám . . . Ale ne, ne! nebyl, nemohl býti Vladimír pisatelem zrádného listu toho! Snad byl některý ze zřízenců nebo pracovníků továrny ze mstivosti řádky ty načrtal . . . ale nemožný případ takový . . . každý z nich věděl, jaké se tam vyrábí zboží, a zajisté by nebyl zvolil papír, který se neprodával, tudíž v oběhu nebyl, a jímž by se byl tedy ihned prozradil . . . a ostatně, kdo z nich tam měl tušení o knihách Boleslavem přinesených, o nichž s nikým nemluvil, kteráž byl v Lipsku bez pomoci jiných zabalil a přes hranice přenesl, jichž nebyl nikdo jiný zočil kromě Leonily a „jeho“. Žel, že nemohlo býti pro ně po krátkém jen váhání pochybností, kdo list soudu zaslal, a také se ve svém podezření neklamali.

Bylať Leonila opomenula zmíniti se manželovi o pozornosti správce, a on, odcházaje od ní, hoře vztekem, s pevným již předsevzetím palčivé odvety za zbujnictví, v domě jeho proti osobě jeho se vznáhající, nebyl si toho povšiml, uchopiv se rukou křečovitou archu, jenž se mu zdál zcela obyčejným, aby

MILÁČEK LIDU SVÉHO

ČASOVÝ OHLAS

vykonal skutek ošemetný, jímž se stal hodným sloužit manželům Ildy z Běloutína. Ponižil se za udavače ve vlastním domě, na vlastní své krvi, aby zašlapal vznikající símě vzpoury proti jeho autoritě, ale především, aby se sprostil domnělého soka.

Věda, že bude bratranec obtěžován nemilými výslechy, týrán nepřijemnostmi v takových případech nevyhnutelnými, že snad mu bude se podvolit i vazbě vyšetřovací, mohl ovšem klidně do Vídně odjet a tam dokonat bez vyrušení šlechtěné dílo svoje: přispěti totiž podle možnosti k tomu, aby vše zůstalo ve starých kolejích a dělnictvo nenalezlo oporu u vlády proti svým chlebovárcům. Usoudil pánům tím v zájmu veřejného pokoje, aby nadál zůstávali neobmezenými jeho pány, diktující si vždy jen sami zákony, podle nichž se jim zalíbí jednati, při čemž tvrdil obratně podanými důkazy, že tyto třídy společenské sprostí: okovů tuhé práce, tuhého poslušenství jest tolik, jako stanoviti novou moc ve státě, moc to bezuzdnou, žádný zákon neuznávající krom libovůle vlastní, a tím otevřít anarchii dokořán vrata. —

Nedivil se doktor Snětivec, že i Leonila i Boleslav tak dlouho na osudný list zírají, že při tom patrně více a více blednou a trnou, že tak zkameněli mlčí, přemítajíce asi, v kom hledat: nepříteli tak urputného, tak potměšilého; nedivil se, že se udeřil Boleslav konečně jako šílený v čelo. a že Leonila, ač mu byla slíbila, že zůstane při zvěsti jeho klidnou a pevnou, se zaúpením srdceryvavějším zpět na odpočívadlo klesla, smáčknuvši osudný dopis tak vášnivě ve své ruce, jako by jej byla mohla takto nejen zničit, nýbrž i vymazati z paměti své, z paměti všech, komuž přišel na oči.

Vtom se otevřely dveře, v nich se to zamihlo jako lesk zbraní, a Vladimír vešel, provázen jsa úředníkem, který odměřeně pozdravil, začož mu nebylo nikým jiným děkováno než doktorem Snětivcem.

„Má se v mém domě následkem písemné denunciac konati úřední prohlídka po knihách zapovězených, obsahu nebezpečného,“ obrátil se Vladimír majestátně k bratranci a choti. „Nelze mi tomu se brániti, aby pan komisař nekonal svou povinnost. Ale snad dostačí přítomnost má v záležitosti té, a ostatní se mohou vzdáliti?“

„Nikoli,“ odmlouval mu komisař, „nikdo z přítomných z pokoje toho teď vzdáliti se nesmí, rovněž tak nesmí nikdo opustiti dům, začož jsem učinil ihned při příchodu svém domovníka zodpovědným.“

„Na tak určitý projev vůle vaší nemám ovšem již co namítati,“ pokrčil Vladimír zlehka ramenoma. „Zachovejte se zcela podle nařízení vám daného. Kde chcete započít?“

„Začnu zde, abych nemusil milostivou paní ještě jednou vyrušiti.“

„Snad nebudere chtítí prohlédavati pokoj dámy?“ zprudka zvolal Boleslav.

„Lituj, že musím býti tak negalantním,“ zoztra odpověděl komisař. „Jest mi uloženo hledati všude a budu hledati tedy i tam, kde jsem napřed předsvědčen, že ničeho nenajdu. Račte dovoliti.“

A komisař zdvořile se ukloniv domácí paní, přiblížil se k jejímu psacímu stolu.

Jediným skokem byla Leonila u něho, chtě se patrně počínání jeho vzpouzei. Ale komisař se tvářil, jako by toho nepozoroval, a šetrně si žádal klíče k šuplíkům.

„Nemám jich po ruce,“ zajkala se Leonila. — „Kamsi jsem je pohodila. Nevím, zdali je naleznu.“

„Neračte se namáhati,“ odvětil komisař, „mám, čeho mi potřebí, při sobě.“

A vytáhnuv z kapsy pouzdro s pakličí, jal se jeden ze šuplíků otevírat. Podařilo se mu to hned.

Leonile se vydral z prsů vzdech, podobající se tajemnému výkřiku.

Vladimír ji přeměřil podezřívým pohledem. Nevěděla, že tak činí, a přece cítila tíhu pohledu toho.

Komisař povytáhnuv opatrně šuple, viděl před sebou samé balíčky pestrého hladkého papíru rozličné velikosti, ozdobně svázané, jemnou vůni vydychující, podle čehož poznal, že zde Leonila uschovává svou korespondenci. Nerozvázal žádný z balíčků těch, jen sem tam některý z nich nadzdvihl. Nebylo tam jiného, samé, samé dopisy.

Již chtěl šuple opět zavřít, tu zahlédl cosi mezi nimi se zalesknouti. Chvilu váhal, má-li se dáti znova do hledání, ale konečně odstranil přece opět několik balíčků, aby se podíval, co se to mezi nimi zatřpytilo. Vytáhl ze stolu dosti objemné desky. Byly v nich uloženy kresby, jak věštil zlatý nápis na vazbě.

Znova komisař se rozmýšlel, hleděly naň desky neobyčejně bohaté a ozdobně vyšívané tak nevinně, tak bezúhonně, ale konečně se přece rozhodl a rozvázal hedvábné na nich stužky.

Zase sebou Leonila pohnula, jako by jeho počínání oprávně se chtěla, což konečně i učinila, odhodlaně desky z ruky mu berouc.

„Vždyť to není kniha, pane komisaři, vidíte, že to jsou jen desky určené pro kresby a podobné věci,“ pravila k němu hlasem, jemuž nadarmo se snažila dodati pevnosti.

„A právě za tou příčinou nebude na tom záležeti, jestli si desky ty prohlédnu.“

„Chovám v nich některé památky,“ stála na svém, tisknouc je pevně k sobě.

„Budú s nimi velmi opatrně nakládati, neporuším ve vzácné té sbírce zajisté ničeho.“

„Ale já nechci, aby se památek těch nad jiné mi drahých a posvátných dotkla cizí ruka, cizí pohled,“ Leonila se stále bránila, při čemž Vladimírovo čelo pořád hrozněji se zatemňovalo; avšak sto blesků mu vyletělo náhle z očí, když konečně se ozval i Boleslav:

„Nesaháte dále, pane komisaři, než vám vytknuto? Rozhodá se m., že si počínáte s neobyčejnou přísností u této dámy, dotýká se rovněž bezohledně jako zbytečně jejího citu.“

„Nikterakž, konám pouze povinnost svou, stojím-li na tom, aby kresby ty mi k nahlédnutí byly vydány.“

„Nemohu toho dopustiti,“ znova se ozval Boleslav, „vida, jak se to sestřenicí mé protivuje.“

„Činím tak jménem zákona,“ děl komisař důrazně. „Prosím, pane Braný,“ k Vladimírovi se obrátil, „račte paní choti i panu bratranci domluviti, aby mi nepřekáželi u vykonávání mého úřadu, a tím nemilý ten výstup co možná ukrátiti.“

I Vladimír se teď k psacímu stolu přiblížil. Jeho lice zsinaly, ale pohled jeho se jiskřil jako pohled divé šelmy. Nevýslovná zášť v něm zavířila. Tušil, že Leonila asi neuposlechla, že některé, a zajisté nejnebezpečnější spisy ve svém pokoji přes jeho rozkaz uschovala, tušil, že u Boleslava nebude nalezeno to, co by jej nejvíce kompromitovalo, že jeho podlý skutek se nezdaří tak, jak toho byl žádostiv.

„Dovolte mi, pane komisaři, abych před vámi v desky ty sám nahlédl. Ručím vám svou ctí, že se nepokusím o jejich odstranění ani zmaření,“ žádal komisaře hlasem mocně se chvějícím.

Komisař po krátkém váhání svoliv, ustoupil několik kroků opodál.

Vladimír vztáhl ruku po deskách, které Leonila dosud k prsům svým tiskla. Vzhledla k němu. Chtěla mu z očí vyčísti, co zamýšlí, ale rychle jako hromovou ranou zasáhnutá, zrak k zemi spustila, podávajíc mu, čeho na ní si žádal, mdlou rukou, s hlavou sklopenou. Poznala, že asi tuší, jak se věci mají, a že jest v srdci jeho ortel její podepsán.

V pokoji nastalo hrobové ticho; každý očekával se srdcem tlukoucím, co se dítí bude.

Vladimír odvrátiv se od komisaře, aby konečně nahlédnouti mohl co desky v sobě chovají, prohlížel si jejich obsah. Nemusil se v něm dlouho přebírat.

Ony rudé obálky mezi bílými listy zrádně probleskující jej na první pohled přesvědčily, že ho Leonila neuposlechla, že v deskách těch skutečně uloženy nejzávadnější brožurky.

Zatím ještě žijem...

Jaromír Thuma

... i když pro mnohé z nás je to víc živení, než život. Tvrdí se, že peníze se snadno rozkutálejí právě proto, že jsou kulaté. Ty naše jsou po čertech kulaté. A strašně svižné. Než se stačíme rozhlédnout, zakutálí se až za hranice. Aby se nikdy nevrátily. Skončí v pokladnicích boháčů evropského středozápadu. Hezky pod heslem "Geld nach heim!" Tričko bylo přece vždy bližší, než kabát!

Že se z naší země znovu stává "Protektorát Bohmen und Mahren," to nikoho z našich sametově vypečených státníků nezajímá. I jim z toho asi do kapes nemálo kápne, tak proč by se měli zamýšlet nad nějakým podivným vlastenectvím.

Pro obyvatele sousedního Německa se naše země stala cenově lukrativním rekreačním střediskem a vůbec jim nevadí naše poničené životní prostředí, nebo prý jedovaté české potraviny, o čemž doma ve své zemi dokáží vytrubovat do světa celé eposy. Naopak se našimi potravinami dokáží zdatně ládat a domů se nenavracují také s prázdnou. Vždyť v přepočtu na jejich vlastní měnu je vše zde pro ně tak levné...

Mnozí by se také rádi vrátili do domů svých otců, samozřejmě za podmínky důkladného odškodnění a útrapy, které museli snášet, když byli donuceni opouštět po roce 1945 Sudety. Docela přitom zapomínají na to, že to byli jejich otcové, kteří zradili zemi, která jim byla domovem a zaprodali se černému nacis-mu. I na to, že nám Čechům, Moravanům i Slezanům způsobili za 2. světové války tolik příkoří, že jejich odsun byl pouze zaslouženým

trestem. Ani slovo nechťejí slyšet o tom, že by právě oni, Němci, měli poskytnout odškodnění těm, které připravili o rodiče i majetek. To konečně nechce slyšet ani náš V. Havel. Ten by raději odškodnil potomky sudetských zrádců Československa a formální odškodnění z německé strany řešit formou nějaké nadace, ze které by se mnozí jemu podobní jistě dobře nakrmili, ale z níž by se ničeho nedostalo pro ty, kteří na odškodnění měli a mají nárok. Nerad by také, aby někdo hledal skutečné viníky zvrstev, která se při odsunu skutečně děla a na nichž mají převážnou míru komunisté, jejichž potomci ještě pohodlně žijí mezi námi. Pak by totiž mohlo vyplavat na povrch i mnoho špiný jiné, která by mohla zasáhnout i jeho. Proto tak důrazně prosazuje místo odsunu termín "vyhnání".

Zatím ještě žijem. Doba komunistické totality mnohé z nás tvrdě postihla, ale mnohem více je nyní postihuje zrádnost našeho sametového režimu dua Václavů, Havla a Klause!

Diskriminace bílé rasy

Jana Nováková

Pokus sionistickozednářských kruhů o viditelné převzetí světovlády se vyznačuje několika znaky, které již byly nesčíslněkrát popsány. Stručně zrekapitulováno jde o rozbití národů a dosavadní civilizace, o sociální zbídačení obyvatelstva planety, o devalvací vzdělání, masovou migraci, o vyvolání národnostních, náboženských a rasových válek. Nás však zajímá, proč je tak očividně v klatbě bílá rasa. Choré mozky sionistů se vracejí daleko do historie, a bílá rasa si to dnes má odnést za Řím, který kdysi rozpráší židovský stát. Za to, že Židé jako poradci a ministři financí panovníků vrhali národy do ustavičných válek a získali v minulosti smutnou proslulost jako ničitelé veškeré morálky, byli pochopitelně nenáviděni. Zvláště když míra jejich zpupnosti překročila meze — a potom na rozdíl od již tehdy Židy zkorumpovaných vlád — hledali poddaní řešení svých problémů v pogromech. To všechno si dnes se zpětnou platností má odnést bílá rasa. Sionisté již nesčíslněkrát prohlášovali, že černochi ani asiáté na ně pogromy nedělali.

To, co se nyní ve světě pod šifrenými dogmatickými hesly o lidských právech, sebeurčení národů i národnostních menšin, o lásce všech ke všem — odehrává, to je nejsprostší rasová válka.

Podíváme-li se pod povrch masmediálních propagandistických iluzí, vidíme zřetelný útok proti bílým. Jak probíhá?

Je třeba odvrátit Araby od Izraele, který již desítky let provádí jejich genocidu. Tak se vyvolá válka v Jugoslávii, kde se do uměle vytvořeného státu vtěsnaly navzájem nepřátelské národnosti (ostatně stejným způsobem postupovaly sionistickozednářské kruhy po první i druhé světové válce i při vytváření dalších států). A stačila potom jenom jiskřička, uměle živěná a dotovaná, aby se rozpoutal záměrně prodlužovaný boj (i když mezínárodní byrokracie naoko dělá něco jiného — usiluje o tzv. mír). V průběhu tohoto boje je zřetelně preferována muslimská menšina, k jejíž podpoře se hlásí všechny státy světa včetně slovanských. Pro nás je to tím větší ostuda, že právě Srbové nás již od Rakousko-Uherska vždycky v našich osvobozovacích bojích podporovali. A skončí to útokem všech národů proti Srbům, kteří dnes již bojují — a velice statečně o přežití.

Něco podobného se odehrává v Německu. Kurdové, někdy i sami Arabové tam vyvolávají incidenty proti Turkům, a hned vyhrožuje Turecko válkou Německu. Opět jde o světovou podporu muslimů. Stejně tak vyhrožuje Turecko v případě Arménie. Arabové dnes mají početné kolonie ve všech státech (i v Americe). A v případě válečného konfliktu mohou tedy kdekoli vyvolat občanskou válku. Není důvodu nevěřit, že se sionistickozednářské kruhy snaží předat Evropu Arabům a rozdmýchat válku, která naprosto oslabí oba protivníky, vyliční kontinent a ten potom s radostí uvítá Nový světový pořádek.

Nedávno se vrátil z Ameriky můj známý. Mluvil s intelektuály, kteří všichni odsuzují Clintona a sionistickozednářskou vládu. Mluvil tam s profesorem, který se musel vystěhovat z bytu, protože neměl na nájemné. Bílí vysokoškoláci dnes těžko shánějí práci. Osobně znám amerického učitele, který je šťastný, že je nyní v Praze a má práci, protože jeho bratr, vysokoškolák, již pět let nemůže v Americe sehnat zaměstnání a občas sežene jenom sezónní prodej někde ve stánku. Můj známý tam s lidmi také probíral výraznou preferenci černochů, kteří se dostanou na vysoké školy bez zkoušek. Je prý katastrofické na jak nízkou úroveň se kromě dvou renomovaných univerzit dostaly americké vysoké školy, které se zaměřují pouze na výkonnostní vzdělání, a to ještě musí přizpůsobit představitelům primitivní kultury, která má v hlavě jenom sex, tanec, zpěv a o nic jiného nemá hlubší zájem. Je skvělé, že už lidé začínají takhle kriticky myslet.

I věčně někomu poklonkující blbákové v Čechách loni s nadšením slavili výročí objevení Ameriky odsouzením Kolumba, který prý vyvraždil indiánské domorodé obyvatelstvo a provinil se genocidou. Ony

ty španělské výboje také financovali Židé — i v Praze se promítal film Kolumbus v němž Ameriku objevil židovský chlapec ve strážním koši, což mělo vyvolenou rasu opět utvrdit v přesvědčení, že nic důležitého by ve světě nevzniklo, kdyby u toho nebyli Oni. Kolumbus na vyvražďování neměl čas, naopak upadl v nemilost, že jeho cesty nepřinesly kýžený finanční efekt, o genocidu se postaral Cortéz a jeho následníci (a Židé si přitom také pěkně namastili kapsy), takže šlo o další zfalšování historie. Ale domorodé obyvatelstvo bylo vyvražďováno v Severní Americe, zatímco v Jižní žije dál. Takže USA vlastně odsoudily ve světové kampani nynější bílou rasu žijící v Americe za to, co udělali kdysi Španělé a potom tzv. průkopníci. A roli mstitelů snad mají převzít židovskými otrokáři dovážení černochi? Ono i to pozadí občanské války v Americe nebylo tak humánní, jak se nám snaží historici namluvit — zase šlo jenom o kšefty a o moc. V každém případě však preference černé i jiných ras dávají tušit, že bílým v Americe bude záhy sražen líbivý.

Nyní také vysílá svoje emisary po světě zbrojící Čína. Z historie víme, že tam Mao-Ce-tungovu revoluci řídili důstojníci FBI, jsou také známa jména těch, kteří napsali Maovu Rudou knížku. Ostatně Mao byl kdysi právě v USA velkou módou, i tady je prokazatelné spojení. A to dosud trvá. Je tedy docela dobře možné, že sionisté chtějí postoupit Evropu Číně a přípravy na válečný konflikt se projevují množstvím vysílaných emigrantů do všech států světa (i do USA).

A potom tady máme nápor cikánského etnika, opět výrazně preferovaného v určitých evropských zemích na úkor původních obyvatel.

Tyto preference dovezených ras se projevují udělováním mimořádných sociálních výhod, úlevami při vzdělání, podporou jejich odlišnosti od zvyklostí a zákonů hostitelské země, ochranou zločinnosti a tresty pro domorodce, kteří se tomuto stavu postaví nějakým způsobem na odpor. Připomeňme si nenávislné štvání sionistickozednářských kruhů ve Francii proti LaPenovi, z něhož dělají sami rasisté nacistu a který hlásá, že Francie patří Francouzům. O bezmocnosti bílých proti útokům Arabů, černochů a Asiátů se ve Francii vyprávějí hotové ságy. A co v USA, když má soud rozhodnout spor bílého proti černému, byť by černý byl i vrahem? Můžeme se vsadit, že černý bude jako oběť rasové diskriminace osvobozen a bílý z toho vyjde zostuzen s pověstí rasisty. Proti cikánským vrahům nemají vybijení bílí "rasisté" v evropských státech u soudu šanci. A v Německu raději střelí do vlastních obyvatel, když se brání sami proti zločineckým gangům importovaným odjinud — a vláda své občany chránit nechce.

Ano, zkorumpované a nadnárodním temným silám poddané vlády nechají střít do vlastních obyvatel, když se nebudou nechávat bez odporu vyvražďovat. Bílí si mohou jenom vybrat, jestli chtějí umřít jako tupé ovce nebo se začít bránit a umřít raději čestněji v boji.

Ve vzájemných bitkách se tak v uměle vytvořené liberální rasové anarchii má vyvraždit podstatná část obyvatelstva planety. Bude bojovat každý s každým, až nakonec vyhlásí vyvolení ze sionistickozednářských kruhů, kteří ta jatka přežijí — i oni totiž budou mít ztráty na lidech — že vyhlásí Nový světový pořádek a hodlají spravedlivě vládnout všem. A co nás potom čeká, o tom se můžeme poučit z dnešního Izraele.

Přeživší — noví světoví vládci by si přáli, aby se od vládnoucí kasty lišili i vizuálně, i proto podle jejich přání nemá bílá rasa šanci — budou nahnáni do kibuců a manufaktur, nikdo nebude nic vlastnit, a milionáři budou žít v přepychu. Opět se vrátíme do časů faraónů nebo v lepším případě do feudalismu. Na takový výhled do budoucnosti se jistě všichni neobvykle těšíme. Dosavadní otroctví jsou idylkou proti tomu, co nám mocní chystají. Umí se degenerovaná bílá rasa za těchto jasných podmínek boje vůbec ještě vzchopit ke své záchraně?

TÉŽ RUKU V RUCI

Stejně, jako kráčí ruku v ruce svorně po boku amatérský diletantismus s nadutostí, kráčí s námi velmi ráda lež! Je tragedií našeho národa, že dnes máme v čele prezidenta, který těmito vlastnostmi oplývá. Namísto, aby pozvedl zdeptanou republiku k demokracii a rozkvětu, srazil ji ještě hlouběji a roztříštil. Tím před celým světem prokázal svoji neschopnost. Jeho samolibost již dlouho zvedá rozumným lidem hladinu adrenalinu v krvi. Po listopadovém masakru komunistických barbarů na Národní třídě v listopadu 89 se předváděl jako odpůrce komunismu, ale svými následujícími činy prokázal, že národu lhal do očí! Národ hodil přes palubu a prvořadě zabezpečoval své komunistické přátele. A nelenil také hned patolízalsky podlézat především sudetským Němcům a nezapomenul ani na rasu židovskou. Jen na vlastní národ se vykašlal.

Stejným diletantem je i jeho vyvolený premiér. Co dokázal udělat s naší ekonomikou, to jen dokazuje pravdu o jeho neschopnosti. Nebo lépe o jeho všehoschopnosti. Jeho samoobdivování již nikoho nepřekvapuje. Dnes již ví téměř každý občan, že v čele vlády máme samolibého satrapu. Uznává za správné jen to, co vyjde z jeho mozečku. A lže stejně dokonale, jako jeho prezidentský vzor. Jeden

den prohlásí v odpovědi na dotaz novinářů, že vláda o žádné možnosti odvolání ministra zdravotnictví nejednala a druhý den s úsměvem předloží prezidentovi návrh na ministrovu odvolání. A prezident samozřejmě se stejně libým úsměvem brskně žádostí vyhoví. A po vzoru premiéra pak lžou všichni představitelé jeho ptákostrany.

Jdou-li na jedné straně v jednom šiku neschopní kariéristé a nadutci, nemůže být na druhé straně rovnice demokracie. Nejsou schopni něco takového vytvořit! Uvědomíme-li si, že většina takto se projevujících jedinců má i jinak pokroucený charakter a vesměs komunistickou, nebo alespoň prokomunistickou minulost, je vše jasné. Člověk nakažený komunistickým myšlením nikdy nemůže být demokratem, i kdyby na to tisíckrát přísahal. Neboť takoví lidé dokáží bez mrknutí oka přísahat i na to, že opice kočkodan je pes jezevčík!

Ing. Jaromír Thuma, Praha

Ruku v ruce s amatérským diletantismem kráčí zpravidla samolibá nafoukanost. Je běžným zjevem, že právě ti nejméně schopní si o sobě nejvíce myslí. Jejich nízká inteligence (nezaměňujte si prosím pojmy inteligence a vzdělání; inteligentní člověk nemusí umět psát a vzdělaný

Pokračování na str. 9

Prof. Milan Zelený

Po přečtení "Vlády stínů" (Český deník, 29. 7. 1993), kde jsem byl v souvislosti s návrhem do stínového kabinetu Realistického bloku vulgárně uražen nekvalifikovaným komunistickým poskokem, musel jsem se optat sám sebe: Proč mě ti dnešní komunisté vlastně tolik nenávidí?

PROTOŽE jsem nikdy nebyl jedním z nich a tudíž nemusel po listopadu 1989 zahazovat legitimaci, procházel ilustracemi a trapně se vydávat za "uvědomělého kapitalistu"?

PROTOŽE jsem léta 1967-1989 mohl prožít jako svobodný člověk: ve vzdělání, vzdělávání, podnikání, cestování a práci - a nikdy se nemusel skloubit - před kým?

PROTOŽE, na rozdíl od nich, mám opravdové vzdělání, jak jejich (ing.), tak tak i americké (M.S., Ph.D.): skutečné univerzitní tituly a ne pouze ty kosmopolitně-disidentské "čestné"?

PROTOŽE jsem vystupoval proti jejich "veřejným aukcím za hotové", tj. proti co nejrychlejšímu a beztrestnému ulití špinavých peněz komunistů a mafiantů?

PROTOŽE jsem prosazoval opravdovou privatizaci do rukou národního kapitálu a vystupoval proti jejich maoistickému zveřejňování vlastnictví do rukou "mas" - a tak do rukou cizích anonymních a absenčních spekulantů?

PROTOŽE jsem byl proti zneužití rozbití Republiky jako cesty k udržení se u moci malou hrdkou bývalých komunistů?

PROTOŽE jsem odmítl jejich anti-tržní a anti-podnikatelskou ekonomiku pseudosocialismu, založenou na byrokratické nezodpovědnosti, absenčním vlastnictví, státní regulaci, oficiální korupci a vládní propagandě?

PROTOŽE jim musí být jasné, že bych jimi zpronevěřené, nakradené a do ciziny odprodané majetky, které jim nikdy nepatřily, nepatří a patřit nebudou, privatizoval do rukou národního kapitálu (zaměstnanců, manažerů a podnikatelů)?

PROTOŽE jsem po celé období svého exilu vystupoval proti bývalým komunistům, a to obzvláště v zahraničí, v Chartě 77, ve Svobodné Evropě a v některých exilových časopisech?

PROTOŽE jsem "extrémním" zastáncem demokracie - jakoby extremismus ve věcech demokracie, svobody a úcty k člověku byl nedostatkem a ne povinností?

PROTOŽE jsem byl navržen do stínového kabinetu na základě své odbornosti, zkušenosti a dlouhodobého úsilí, ne na základě "jánabráčlismu" a toho, kde jsem se komunistům "naskytl" v listopadu 1989? (Nikdy jsem nebyl jednohlasně zvolen stoprocentně komunistickým parlamentem).

PROTOŽE jsem vždy zastával názor, že transformující se hospodářství, politika, společnost a stát, musí být koncipovány nezávislými odborníky a ne stranickými ideology "bývalých"?

PROTOŽE otázkou není - pokud zůstávám svobodný a nezávislý - zda jsem byl do stínového kabinetu navržen, ale zda a za jakých podmínek bych případně jmenování přijal?

PROTOŽE bych nikdy nemohl být součástí čehokoliv, co nevyplývá z lidí, není pro lidi a není explicitně odsouhlaseno lidmi?

PROTOŽE pracuji v týmech Patricka Buchanana a H. Ross Perota a jsem tudíž zastáncem myšlenek národního kapitalismu a

Perotova hesla "Not for sale at any price"?

PROTOŽE věřím, že určité statky, věci a vlastnictví nesmí být nikdy prodány, pokud zůstává národ národem a ne bezcenným papíruictvím kosmopolitů?

PROTOŽE je jim jasné, že má skutečná funkce by vedla k opravdovému navrácení vlády věci našich do rukou prostých lidí našich, Ó lidé český?

PROTOŽE ve chvíli souhlasu prostých lidí českých, přestane, během dní: zločinnost v ulicích, korupce ve vládě i parlamentu, "jánabráčlismus", kosmopolitismus, bavoráky a helikoptéry, urážení důchodců, odborů i žen, nevzdělanost a vulgarita, ekonomická restrikce a šoková terapie, degradace zdraví, vzdělání i prostředí, vládní modlářství cizáctví, šlechty a církve?

PROTOŽE jsem nepozdravil u vrbíček všelchný ty "Eufaty a Tigridy" neokomunismu a vsadil vše na národy český, slovenský a moravský ve smyslu Komenského a ne ve smyslu Ahasvera?

PROTOŽE jsem nikdy neopěvoval jejich slabocha Kafku, ale spíše našeho Husa, Karla IV., sv. Václava, Palackého, Stránského, Čapka, Baťu a Horákovou? Protože jsem nikdy "nebral" jejich Slánské, Husáky, Clementise, Tigridy, Havly a Klause? Proto mě tolik nenávidí?

Nevím proč, je toho hodně. Jedno však vím: svůj národ nezradím, cizákům se nepoddám, bavoráky nekoupím, ke "kašismu" se nesnuším a lásku svoji ženě cizí nevyznám.

Kam spěje kultura?

Jaromír Thuma, Praha

Absurdní kultura u nás v Čechách i na Moravě zavedl a falešnou gloriolu opentlil především V. Havel, autor a hlasatel sametového absurdismu. Dnes se klasická kultura pokládá za cosi podřadného a moderního člověka nehodného. Zato kdejaký blábol, plný nesmyslů a obscénností, je našimi sametovými kultur-trégy vynášen, jako produkt geniality. Jak naše oficiální kultura vypadá posuďte sami dle několika úryvků z kritiky M. Hrabáka na jedno z posledních představení sametového divadla "Na zábradlí". Cituji:

"Ke zřejmé poslední premiéře divadla "Na zábradlí" v této sezóně, ale také ve stejné herecké sestavě, spojili síly režisér Petr Lébl a dramatik A. Pitínský. Pitínského hra "Pokojíček" dostala před několika dny cenu Nadace Alfréda Radoka a je jí možno považovat za jednu z nejvýraznějších dramatických prací dneška.

Drama se odehrává v malém, družstevním bytě panelového domu, jehož obyvatelé nemají žádné přehnané aspirace. Žijí své obyčejné životy. Herecký projev organizuje režisér Lébl do hektických výkřiků, vzájemného lekání i podivných, nelogických her dospělých i dětí. Základním klíčem je nerozlišení obsazení hereců, nejsou tu staří a mladá, jen postavy zaměnitelné, odlišující se kostýmy, které jim dodávají spíše stavovské znaky. Viktor (Leoš Suchořípa) má baseballovou čepičku a ledvinu. Syn Jiří (Karel Dobrý) motocyklovou helmu a brýle. Lída je trochu punk a trochu extravagantní. S Viktorem jsou jakýmisi zestárlými hippies. Divoké pohybové kreace se slovní záplavou ukazují prostředí, ze kterého jen těžko může vyrůst psychicky zdravý člověk.

Těžko se hodnotí herecké výkony, režisérem vedené až k projevu na hranici sdělnosti. Příkladem je scéna, kdy se oba rodiče snaží květinu na stole postavit na zmuch-

laný igelitový ubrus. Řada chybných výkonů devaluje a devastuje jakoukoliv jejich cílenou snahu. Oslava Mariiných třicátin se stává tragifraškou plnou krutosti a vraždění, stále v oparu osudového snu, ze kterého se lze probudit. Krutost se rodí z obyčejných přání a tužeb, jen každý z hráčů upřednostňuje svoje maličká chtění."

Co dodat? Autor uvedené oficiální kritiky byl nadšen. Jako obyčejný, i když asi mnohem lépe a více kulturně vzdělaný člověk než on, jsem byl na rozpacích. Měl jsem dojem, že texty si psali herci sami, aniž by se předem domluvili na tématu a nejspíš v alkoholickém nebo drogovém opojení. Představení víc připomínalo pohled na skupinu těžce nemocných pacientů psychiatrického ústavu, než divadlo. Ovšem přítomným individuí z klanu V. Havla, snadno rozeznatelných díky jejich nekultivovaným zjevům a oblečení, to vyhovovalo. I když mnoho scény nesledovali a zcela nespolečensky se v průběhu představení nahlas bavili vulgárně mezi sebou. Na závěr však freneticky tleskali a provolávali slávu autorovi i režii...

V Boží Jan Král
přízni

Všichni
jak jeden
v Boží přízni
zrajeme
do zrn
věčných sklizní
všichni
jak jeden
klasů lán
s olejem v lampách
k ránu rán

RUKU V RUCE...

člověk s desítkami čestných titulů může být z lidského hlediska dokonalé hovado!) jim nedovolí pochopit, že ve skutečnosti jsou jen odpadkem společnosti. Překypují namyšleností a arogantně srší na každého, u koho vycítí, že je lepší než oni sami. Jsou nebezpečím lidstva. Ne nadarmo se přece říká, že největším nebezpečím je iniciativní pitomec. A oni iniciativní jsou.

V poslední době se zdá, že počet amatérských diletantů, kteří se drze vecpali až na místa nejvyšší, stoupá přímo geometrickou řadou. Vyskytují se i tam, kde by je rozumný člověk nejméně čekal. Mnohdy se zprvu zdají být rozumnými, ale jakmile se někde usadí, projeví svoji pravou podstatu. Náhle je z nich na všechny strany cítit diletantství. O samolibé jejich nafoukanosti ani nemluvě.

Diletantismus v kombinaci s nafoukaností však je mnohem nebezpečnější než profesionální zločinnost. Nadělá více škod než lupič. Moudří lidé by si měli na tyto diletanty dávat dobrý pozor a neměli by je pouštět nikam, kde se rozhoduje o osudech národa a země. Ujmou-li se takoví samolibí diletanti vlády, je se zemí zle.

Zamysleme se trochu nad stavem, do kterého se dostala naše rodná země. Spadla do rukou diletantských náfučů a co zbylo z Československa? A jak je na tom země G. Washingtona? Jistě po chvíli zamyšlení budete souhlasit s tím, že diletanti, ověnění nadutostí, by měli být v zájmu společnosti dobře hlídáni a nepřipouštěni k jakýmkoliv rozhodujícím funkcím ve státě a třeba i v té nejmenší obci. Jsou chorobnými elementy, které je nejlepší rázně internovat. A přidělit jim činnost, odpovídající jejich schopnostem. Většinou nemají pomalu ani na to, aby zametali ulice. Dokáží jen plamenně řečnit, vypínat se nad ostatní a ohlupovat dav. Necháme se takovými zrůdami vést?

Ing. Jaromír Thuma, Praha

NEMOVITOSTI

MIKI SPIGL

Cermak Road
Realty6226 W. Cermak Rd.
Berwyn, IL

Jestliže zamýšlíte prodat majetek, ohodnocuji zdarma v chicagském okolí. Procenta jsou velmi nízká, chcete-li koupit. Volejte 708-484-4800 nebo domů 708-562-7605

HOME FOR SALE BY OWNER

6-rm. brick - REDUCED! Boulevard Manor. Remodeled bath & kitchen with Breakfast bar; Finished bsmt, Replacement windows (wash from inside). Appliances to stay incl. Washer & Dryer, 3 ceiling fans. CAC —much more. Must see. Make offer 708-652-1481.

Pronajme se v North Riverside 1-ložnicový moderní byt s kompletním příslušenstvím a parkováním. Volejte večer: 442-8482.

PRONAJME SE:

Byt pro 3 až 4 osoby na 1. poschodí. Je třeba osobně vidět a dohodnout se. 2631 S. Ridgeland, Berwyn. Volejte Andy Šimo, (708) 484-6204

PŘEKLADY

IJK

Translation Service

z češtiny do angličtiny a naopak

☆☆☆

I. J. KOVAR
P.O. Box 313
Riverside, IL 60546
or call
(708) 442-7115

Kde možno koupit
HLASATEL:

- Mlnářik Bakery
5832 W. Čermák Rd., Cicero
Pouze nedělní
- Brookfield (Mlnářik II.) Bakery
9213 Broadway, Brookfield
Pouze nedělní
- Austin a Čermák Rd.
Cicero — stánek
- Prague Sausage &
Delicatessen
6312 W. Čermák Rd., Berwyn
Pouze nedělní
- Redakce Hlasatele
6426 W. Čermák Rd., Berwyn
- The European Village, Ltd.
6531 W. Čermák Rd., Berwyn
- Roh Oak Park & Čermák Rd.
Berwyn — stánek
- Čermák Rd. & East Ave.
Berwyn — stánek
- 26th & Ridgeland
Berwyn, stánek — nedělní
- V New Yorku: Candy Store
1437 - 1st Ave., New York, NY

HELP WANTED

Přijme se obuvník na výrobu ortopedické obuvi. Musí mít zkušenost. Na plný nebo částečný úvazek. Volejte (312) 283-4889.

Machinist

MACHINIST/CNC

1st & 2nd shifts. 5 yrs min. JOB SHOP exp. 2 yrs min set-up & run experience & Mazatrol T-32 /M-32. Capable of set-up & run manual & secondary equip. Must be organized, quality-oriented & have leadership abilities. Exc shop math skills req'd. A physical & drug test req'd. Must read & speak English. Fax resume to: 708-260-1239. Or call: 708-260-1110

HELP WANTED

ATTENTION BERWYN

☆☆☆ POSTAL JOBS ☆☆☆

Start \$11.41/hr. + benefits. For application & info, call 1-(216) 233-9079 7am to 10pm 7 days.

ATTENTION BERWYN

☆☆☆ POSTAL JOBS ☆☆☆

Start \$11.41/hr. + benefits. For application & info, call 1-(216) 324-5783 7am to 10pm 7 days.

SEZNÁMENÍ

Ráda bych se seznámila se starším slušným pánem, se kterým bych ruku v ruce prošla jeseň života. Zn. Čechoameričanka".

Ondruš & Syn

Zhotovujeme příkrývky (deky) i polštáře z přineseného peří, hotové povlaky na deky ve všech velikostech. Máme největší výběr záclon (draperií) do kuchyně, pokojů a ložnic, soubory do kuchyně, pokojů, ložnic a koupelen, sklad hotových prošivaných dek a polštářů z husího prachového peří z dakronu. Velký výběr bed-spreads a draperií téže barvy.

Rádi poradíme a odborně obsloužíme česky i anglicky. Máme 56-letou zkušenost a stejně dlouhou dobu sloužíme svým krajanům jen kvalitním zbožím.

Navštivte nás!

Ondruš & Syn

6533 WEST CERMAK ROAD
BERWYN, ILLINOIS
484-1700

1450 AM
WCEV
WE'RE CHICAGO'S
ETHNIC VOICE

Naše písničky nezahynou

Půlhodinku
hudby z naší vlasti
vysílá Jerry Jiráček
na stanici
WCEV 1450 AM
každou středu a pátek
v 8.05 večer.

P.S./WASHINGTON

a weekly column by
U.S. Senator Paul Simon of IllinoisHundreds of Billions
Wasted On Interest Spending

Recently I read an article stating that the United States has the lowest rate of total taxation of any major industrial or Western European nation, with the possible exception of Greece.

One of the most highly respected, if not widely known, public officials, Robert Ball, who headed the Social Security Administration under Presidents Kennedy, Johnson and Nixon, recently wrote: "We are an undertaxed nation, hesitant as our political leaders may be to proclaim that fact. The

International Organization for Economic Cooperation and Development tells us that some 30.1 percent of our Gross Domestic Product goes for federal, state and local taxes, including Social Security. Comparable levels elsewhere include 38.1 percent for Germany, 43.8 percent for France and 36.5 percent for Great Britain."

He adds that our relatively low taxes have been one of the reasons for our huge deficit which has harmed our economy, and he notes with accuracy: "Cutting benefits from Social Security — one of the few federal programs in surplus and one that plans ahead for adequate financing — is clearly not the way to address the problem."

But the good news that our taxes are lower than other countries (even though it may not feel like it), is balanced by another fact: No other industrial nation, except Israel, spends as little of the total taxes collected on the immediate needs of its people as does the United States.

Put it another way: No other major industrial nation except Israel spends as much on interest (because of our reckless debt) and on defense as we do.

When the federal government this year spends roughly \$300 billion on gross interest, and \$290 billion on defense, most Americans see little benefit from that in their day-to-day living.

It is important to have a strong defense, but the other day one newspaper reported that Secretary of Defense Les Aspin wants to change defense plans to

add 10 more submarines to the fleet. Why? We need to keep one submarine construction facility going, and we do need to maintain a minimum level of construction capabilities. But what is the great threat at this point? Why do we need 10 more submarines?

And our fiscal folly, which to President Clinton's credit he is addressing, means that the \$300 billion we will spend this year on interest is 10 times what the federal government will spend on education, 40 times what we will spend on foreign economic non-military assistance, and twice what we will spend on all the domestic poverty programs combined. All of this illustrates why we need a constitutional amendment requiring a balanced budget unless there is an emergency.

Those who say that our taxes are lower than other nations are correct.

But it is also true that we should spend our money more wisely.

Okamžik po složení přísahy jako U.S. surgeon general, Dr. Joycelyn Elders si oblékla svou uniformu armádního sboru ve Washingtonu.

Pan Ota Rambousek mně snad odpustí, že jsem si vypůjčil titulky jeho článku (*Polygon 1/93, str. 14*). Zaujala mě v něm popisovaná absurdnost postkomunistického justičního systému, jehož pomocí se „nové, nezávislé soudy současného demokratického Česka“ tzv. snaží napravovat zločiny bývalého režimu. Dále mě v něm zaujalo několik jmen. Především jméno majora Lišky. V době, do které je děj článku zasazen, je mjr. Antonín Liška již otrlý a rozhodný pracovník StB, který rutinově a bez mrknutí oka určuje den poprav „nepřítelům lid. dem. řádu“. Tehdy, v dubnu 1955, má za sebou sedmiletou namáhavou pouť na cestě k známým ztřikům, která ho tak nějak, i když ne úplně, zocelila. Začátky byly jiné.

Popusíme uzdu, jak píše Ota Rambousek, fantazii a vraťme se k okamžiku, kdy s. mjr. Liška stanovil „den výkonu trestu smrti odsouzeným Ctiboru Novákovi, Václavu Švédovi a Zbyňku Janatovi“ a podepsal lejtstro. Spokojeně se rozvalil v křesle, založil si ruce za hlavu a jeho zasněný (cynik by řekl tupý) po-

teď před ním mihají obrazy tehdejšího děje – Pich-Tůma se práce ujímá sám, mava krumpáčem, lopatou vyhazuje hlinu a pomalu přitom klesá do vykopané díry. Když v ní byl tak po pás, usoudil, že to stačí a křepce vyskočil ven. Oprášil si uniformu, narovnal dohodu a rázně vykročil k vozu. Na Lišku, strnule stojícího opodál, vrhl zdrcující pohled. Pak statný a neohrožený kapitán Miroslav Pich-Tůma přistoupil ke kufru auta, vytáhl ven spoutaného zmučeného muže a odtáhl ho k vykopané jámě. Tam se nad ním rozkročil a z pouzdra vytáhl pistoli. A stejně jako tehdy i nyní mjr. Liška stiskne oční víčka a znovu slyší dva výstřely, které narušily velebně ticho krásné vlhčé četní noci v roce 1948 kdesi v lese u Banské Bystrice.

Dnes, v dubnu 1955, to ještě neví, ale za 13 let, v roce 1968, se kontrarevolučním silám nakrátko podaří ochromit moc předvoje dělnické třídy a on bude za tento čin, spolu s kpt. Pichem-Tůmou a dalšími vykonateli podobné komunistické spravedlnosti postaven v Příbrami před vojenský soud. Tam pak o konci ing. Petra Konečného podá svědectví: „... Byl jsem tak rozrušen, že jsem nemohl nic dělat. Pich-Tůma, když vykopal díru, se vrátil k vozu, vyzvedl Konečného a mně nařídil, abych sledoval okolí. Zůstal jsem stranou, když Pich-Tůma Konečného u té díry zastřelil.“ Stejně jako tehdy v lese při vraždě ing. Konečného, tak i u soudu v Příbrami Liškovi selžou nervy a vypoví všechno, co ví o svých družích ve zbrani. A Pich-Tůma, stejně jako tehdy v lese, prokáže, že je neohrožený bojovník za pokrok lidstva a tomuto soudu, kterým pohrdá, na otázku, podle jakého to zákona odpravil ing. Konečného, srdnatě odpoví: „Zákony, které se mnohdy dochovaly z feudálních dob, pro nás zásadně neplatily. Já uznával jen zákon jediný – zákon třídního boje!“ Ano, takto se chová vzorný a příkladný komunist. V zájmu pokroku se nedá odradit ani nějakými antikvárními a uhozenými zákony, ty platí pro buržoazty a podobnou verbež. Historie je na jeho straně. Internacionální pomoc sovětů poskytla pomoc i obviněným estébákům u vojenského soudu v Příbrami. Krátce po 21. srpnu 1968 se do ruzyňské věznice dostavil sovětský důstojník a vyžádal si spisy všech sedmi obžalovaných. Soud s nimi pak byl okupaty jednoduše rozeznán a obžalovaný propuštěn bez úhony na svobodu.

Toto vše je ale zatím v budoucnosti a mjr. Liška, vzpomínající v dubnu 1955 na doby minulé, to vědět nemůže. Tehdy mu je jen při vzpomínce na statečného kpt. Picha-Tůmu tak trochu hořko. Před několika lety totiž tohoto věrného syna dělnické třídy postihla pohroma – nepřítel ho obvinil z používání nezákonných metod a nechybělo mnoho a soudruh kapitán málem následoval některé své souvěrce do bolševického nebe. V prosinci 1953 byl ve skupině zrádců lidu odsouzen k doživotnímu žaláři a nyní si odpovídá nezastlouzený trest. Oh, jaká to nespravedlnost, lká potichu mjr. Liška, aby ho nikdo neslyšel.

Nahlédneme trochu do budoucnosti, o které vzdychající major nemůže mít tušení: za dva roky, v listopadu 1957, bude kpt. Pich-Tůma z vězení propuštěn a ihned se začne zajímat o svoji rehabilitaci. Ale rodná strana se k němu obrátí zády a prohlásí ho za zločince odsouzeného právem! Jan Harus, předseda stranické kontroly, dokonce o Pichu-Tůmovi prohlásí, mávaje jeho spisem, že on zásadně nepřipustí jeho rehabilitaci a návrat do strany. Takový nevděk! Kapitán Miroslav Pich-Tůma se tedy rehabilitace od svých soudruhů-komunistů nedočká. Léta plynou. Pijde 17. listopad 1989 a avantgarda dělnické třídy, komunistická strana, ztratí svou vedoucí roli, doposud ústavně zaručenou. Otáží vlády v novém, demokratickém Československu se chopí sametová revoluce. Dne 3. července 1991 se pak kdesi pokoutně sejde tajně, die vyjádření JUDr. Stanislava Žižaly z Vyšší vojenské prokuratury v Táboře pouze neveřejný tribunál, o kterém se předem nikdo nic nedozví. A ten komunistického zločince a několikrát násobného vraha, bývalého kpt. StB Miroslava Picha-Tůmu konečně rehabilituje.

Opět uběhne více než čtvrt roku, než se o této rehabilitaci gaunera Picha-Tůmy veřejnost a jeho četné opět, dozví. Teprve 26. listopadu 1991 o tom bude vysílat zprávu Deník ČTVA s údi-

Komunistický zločinec kpt. Miroslav PICH-TŮMA, t.č. důchodce v Trutnově

vem se zeptá, co je to za zákony, že umožňují rehabilitovat i vrahy. Témito neplodnými úvahami se ale pan Pich-Tůma zabývat nebude. Ten si začne užívat zasloužené odpočinek v ústraní, v podkrkonošském městě Trutnově. On, vzorný a příkladný komunist, politický komisař partyzánů, významný pracovník Bezpečnosti, pak dokonce oběť tzv. deformací či jak tuto svoji blahodárnou činnost komunisti nazvali, a nakonec, konečně, novým režimem rehabilitovaný a ospravedlněný občan demokratického státu. Státu, který se z jakéhosi vyššího principu mravního otcovskya a shovívavé chová ke zločincům svrženého totalitního režimu a veškerou jim odpouští i ta největší zvrstvá, spáchaná na naprosto nevinných lidech – ale na jejich oběti si dále vymýšlí další, eufemicky zvané „zbytkové“ tresty. Ovšem, bude-li tento odpočinek rehabilitanta Picha-Tůmy tak spokojený a bezstarostný, není tak jisté. Mnohě z jeho obětí, političtí vězňové komunistického režimu, kteří na rehabilitaci a nápravu bezpráví budou čekat, se stále začnou ptát: JAK JE TOHLE MOŽNÉ?

A tím se dostáváme k dalším jmenům, o kterých se zmiňuje Ota Rambousek. (Pokračování příště.)

"KVERULANT"

ALEXEJ ŽÁK

Motto:

Věci zkurvené a staré, pokud jsou přelakované, vypadají opět jako nové. Lidová moudrost z Uhersko-hradištska.

ÚVODEM NĚKOLIK SLOV K POSTAVÁM PŘÍBĚHU

1) Kpt. Petr Baránek, do roku 1988 pracovník čs. kontrarozvědky na I. odboru Správy StB v Brně, od r. 1989 pracovník kriminální služby Policie ČR v Břeclavi. Charakteristika: poctivý a rovný chlap, nezátížený špinavostmi z dob husákovsko-jakešovské éry ani sametovým syndromem patolizalství, proto osoba nezávadná pro nové společensko-ekonomické poměry v naší ČR a zejména v policii.

2) Plk. Vladimír Malý, do roku 1970 náčelník odboru vyšetřování VB na KS SNB v Brně, přední normalizátor, který nestačil zavřít své započaté dílo a obdobně jako celá řada jemu podobných byl odsunut do pozadí „ze zdravotních důvodů“ do invalidního důchodu. Od r. 1970 pracuje jako podnikový právník v n.p. Potravní Brno s vyrovnávacím příspěvkem vypláceným MV ČSR. V roce 1989 člen OBRODY a současně i člen Občanské komise při KS SNB v Brně. V roce 1990 přesto, že zdravotně zcela nezpůsobivý pro výkon služby, je reaktivován a jmenován do funkce ředitele Správy VB KS SNB v Brně. V r. 1992 po zveřejnění dokumentů o jeho normalizačním úsilí v roce 1969 v čs. tisku byl opětovně odsunut do důchodu a krátce na to se stává nebožtíkem.

Charakteristika: je to člověk ryziho charakteru a obrovských zásluh, pronásledovaný StB (o mrtvých jen v dobrem, nemohou se už bránit).

3) Plk. Jiří Chromek, nar. 1941 v Bojkovicích, okr. Uh. Hradiště, byl obdobně jako plk. Malý pro své „statečné“ občanské postoje v letech 1968-69 propuštěn ze služeb MV. To mu však rozhodně nebránilo v tom, aby se v období normalizace stal spolupracovníkem StB. Byl to zřejmě i důvod toho, že po 17. listopadu 89 byl krajskou Občanskou komisí v Brně doporučen do vrcholové funkce na OS SNB v Břeclavi. Po

Ze Sdružení českých svobodomyšlných škol

První poprázdňinová schůze se konala v sobotu 11. září 1993 ve škole T.G. Masaryk v Ciceru.

Schůzi řídil předseda, br. Václav Ženišek. Vzhledem k tomu, že se konala v tu dobu několik krajských podniků, účast členů nebyla sto procentní.

V tento den se konal také zápis do škol, který není ještě ukončen. Zápis byl oznamován na krajském rozhlase i v krajských novinách v Denním Hlasateli.

Na oznámku uveřejněnou v Denním Hlasateli, že hledáme českou učitelku pro školu Brookfield se ozvala paní Eva Urbanová z Carol Stream, která byla přijata. Začne vyučovat od 25. září t.r.

Ve zprávách ze školních patronátů bylo oznámeno, že děti školy Alois Jirásek v Berwynu, budou opět účinkovat v programu "Vánoce kolem světa", který se každoročně ve vánoční době pořádá v muzeu vědy a průmyslu v Chicagu, Il.

Redaktor Svobodné Školy podal svou zprávu a zároveň i zprávu administrátorky, ses. M. Končelové, která nebyla přítomna. Nové číslo časopisu je již v tisku. Upomínky dluhujícím předplatitelům byly rozeslány a mají dobrou odezvu.

Příští schůze Sdružení škol se koná v sobotu 2. října 1993 a přítomnost každého zástupce je nutná.

-vm-

odchodu plk. Malého do vynuceného důchodu zaujímá jeho uvolněné křeslo, sedí na něm dodnes a rozhoduje o personálním obsazení podřízených útvarů na okresech.

Charakteristika: je to pravý produkt a nefalšovaný výsledek tzv. sametové revoluce.

4) Plk. ing. Vladimír Turek, do 17. listopadu 89 neznámý chemik a údajně kamarád disidenta Jiřího Müllera z Brna. Po velkém třesu na Národní třídě v Praze člen Občanské komise při OS SNB ve Znojme, krátce na to při KS SNB v Brně, kde „vítězí“ nad starými strukturami a spolupracovníky StB tím, že je opět doporučuje do funkce. Ty nepohodlné, co by mu mohli být nebezpeční svými znalostmi poměrů, nekompromisně a s revolučním zápalem vyhazuje na dlažbu. V r. 1990 se stává pracovníkem Úřadu na ochranu ústavy a demokracie (ÚOÚD) v Brně a získává hodnost kapitána a po dvou letech služby se stává podplukovníkem. Takový raketový postup neměl ani bolševici, což je rozhodně další nesporný úspěch sametové revoluce v Čechách, a během tohoto dvouletého období vystřídal následující funkce: zástupce ředitele ÚOÚD v Brně – ředitele ÚOÚD v Brně – náměstka ředitele ÚOÚD v Praze (J. Müllera až do jeho odvolání z funkce ministrem FMV, J. Langošem) – náměstka ředitele FBIS v Brně – ředitele Policie ČR JmK v Brně. Nyní je členem pedagogického sboru na Praporečské škole MV ČR v Brně na Jilové ulici, kam jsou odkládáni všichni zasloužilí předlistopadoví i polistopadoví kádři, aby zde pečovali o nový policejní dorost. Toto místo je známe pod označením „Údolí dutých hlav“, takže schopnosti plk. Turka tak byly konečně plně doceněny.

Charakteristika: tu se ani neodvažují napsat, protože je zde reálně nebezpečný, že by se normální člověk po jejím přčtení mohl stát schizofrenním. V zájmu duševního zdraví čtenářů proto tuto pasáž vynechávám.

Obět Picha-Tůmy Ing. Petr KONEČNÝ (Portrét z knihy Jožky Pejskara „Pronásledování vlastenci“)

hled se zastavil na portrétu velikého Stalina. Tu šel Stalinovy "Knihy" rozplynou a vzpomínka zanese s. majora do doby dávno minulé, kdy se coby estébácký zelenáč zúčastnil své první větší akce v boji proti nepřítelům lidu: likvidace jednoho třídního nepřítel. Jméno onoho buržoazta se mu navždy zarylo do paměti: ing. Petr Konečný, tajemník okresního výboru strany národních socialistů. Jak se Liškův představený a nedostupný vzor, býv. komisař partyzánské brigády Mistra Jana Husa, kapitán Miroslav Pich-Tůma, vyjádřil, padlo na Konečného podezření, že zná vraha mjr. Augustina Schramma, o kterém se živě roznášelo, že zavraždil Jana Masaryka.

Pich-Tůma Konečného několik dní vyslýchal a když dospěl k názoru, že se jedná o omyl, že Konečný nic neví, vyvstala otázka, co s ním. Dnes, iká si Liška, by to nebyl problém, pokročili jsme v tomto směru značně kupředu. Známe způsoby, jak přesvědčit kteréhokoliv zrádce, aby se přiznal k čemukoliv. Ale tehdy byla situace jiná, chyběly sovětské zkušenosti. Před soud Konečný proto nemohl a propustit ho také nešlo – jednak věděl už příliš mnoho a pak, už jen tím, že byl zatčen, musel být něčím vinen. Kdyby se jen tak propustil, by znamenalo, že byl zatčen omylem a toho by se mohli chopit nepřítelé lidu a tvrdit, že pět dělnické třídy se někdy mylí. K tomu dojit nesmělo. Ing. Petr Konečný musel být odstraněn! To mjr. Liška chápal tehdy a chápe to i nyní. Oč jednodušší je to dnes, pokyvuje hlavou. Dnes stačí naříditi soudci, komu a co má napafit, na Pankrác pak poslat lejtstro, jaké jsem právě podepsal a je to. Ale v roce 1948 byla svize, tehdy jsme vše museli provádět sami. Mjr. Liška znovu slyší rozkaz kpt. Picha-Tůmy: obstarat lopatu, krumpáč a pytel vápna a dostavit se do statku v Dejvicích. Tam nacouval s vozem ke vchodu do sklepení, odkud byl vyveden, vlastně vyvlečen zpoza ubitý muž, spoutaný rezavým drátem. Vhodil no do kufru k nářadí a vyjel ze statku ven. Major si mnoho z cesty nepamatuje, čas se pro něho tehdy zastavil. Byla hluboká noc, když koasi v lese zastavili a on dostal od Picha-Tůmy rozkaz vykopat pro Konečného hrob. Uchopil krumpáč – ale nemohl dál. Nervy mu selhaly a nebyl schopen pohybu ani slova, jen tupě zíral před sebe.

Taková ostuda! Poprvé v terenu a on nebyl schopen akce, jako v mlhách se

Oznámení úmrtí

Oznamujeme všem přátelům a známým smutnou zprávu, že zemřela naše drahá manželka, maminka, tchyně, babička a prababička, a sestra, pani

JARMILA M. ŽENÍŠEK

rozená Rabasová
obydlí North Riverside, Illinois.

Zemřela v sobotu 18. září 1993 v 10:30 ráno ve věku 78 let.
Narozena byla v Plzni v Čechách a v USA žila 43 roků. Byla členkou Sokola Havlíček Týř - cvičící členkou a Sokola Tábor a členkou Československé ženské národní rady.

Pohřeb drahé zesnulé se bude konat v úterý 21. září 1993 v 11 hod. dopoledne z pohřebního ústavu Švec a synové, 6227 W. Cermak Rd., Berwyn, Ill. a odtud na Český národní hřbitov, kde pozůstatky drahé zesnulé budou zpopelněny.

V zármutku tu zůstává:

Václav Ženíšek, truchlící manžel,
Jiří, Pavel a Václav Ženíšek, synové,
Kathy a Jo Ellen Ženíšek, snachy,
6 vnoučat a 2 pravnoučata, Eng. Miloš Rabas, bratr
a Květa Vlčková, sestra v Čechách a ostatní
přátelé zde i v Čechách.

Bližší informace Švec a synové: 708-484-2050 nebo 312-242-2027

Z korespondence s poněmčelým Čechem

Čtenáře bude nepochybně zajímat, jak je obhajoba českých zájmů obtížná, a že je zapotřebí neúnavně vysvětlovat i jednotlivcům v jaké situaci se nalézá český národ.

Na počátku roku jsem obdržel dopis od jednoho českého utečence do SRN před sovětskou okupací. Reagoval v něm na moje články kritizující státopravní a ekonomický rozvrat českých zemí. Z jeho pohledu české národní hospodářství může přežít jen v integraci do evropského hospodářství a především s Němci, kteří převzetím českých podniků zachrání naše občany před nezaměstnaností. Vzápětí zcela nelogicky tvrdil, že po čtyřicetiletém komunistickém hospodaření není v Čechách nic, co by mělo nějakou cenu. Z toho je patrné, jak hluboce je ovlivněn drzou německou propagandou sloužící obnovené politice německého rozpínání. V tomto bludu není sám. Nepřemýšliví lidé si ani neuvědomí, že je přece něco podivného na úsilí Němců uchvátit "bezenné" hospodářství. Kdyby se tito hlupáčci přeci jen náhodou probrali, pak jim proněmecká propaganda nabízí naivní vysvětlení, že Němci chtějí Čechům poskytnout nezištnou pomoc. Je to výsměch zdravého rozumu, ale kupodivu zabírá, protože by si lidé dávno nenechali libit, aby jejich národní majetek byl zaprodáván a rozkrádán, jak se to celostátně děje. Jako jedny z prvních případů byly na poplach čachry kolem podniku Škoda, jehož převzetím Němci zlikvidovali českou konkurenci v automobilovém průmyslu a za tento hospodářský podraz byli "naši" vládou navíc odměněni daňovými prázdňinami.

Z dopisu poněmčelého Čecha jsem nabyl dojmu, že ani nechce pochopit potřebu zachovat základy národního hospodářství v českých rukách, nebát se konkurence, soutěžit s ní a svěžími nápady a usilovnou prací nad ní vítězit. V tomto duchu jsem mu také poslal následující odpověď:

Vážený pane doktore,

nemyslím si, že by se naše stanoviska odlišovala ve své podstatě, tj. zachování a rozvoj existence českého národa. Toto opírám o byt' jedinou Vaši větu, že vás naplňuje smutkem, dostává-li se český národ pod ekonomickou nadvládu Němců. Máme však rozdílné názory, jak tuto podstatu realizovat. Nikoli naprosto odlišné. Zřejmě jste si chybně vyložil můj názor na obranu života českého národa. Pochopitelně by bylo nesmyslem uzavírat se před tím, co je prospěšné pro lidskou společnost v kterémkoli rozumně řízeném státu. Ani si nemyslím, že by se český národ mohl automaticky vzepnout ke kulturnímu vůdcovství světa. Chci jen, aby i o toto bylo usilováno, i když se toho třeba nedosáhne. Mít svéprávné cíle a jen ne žádnou resignaci a podléhání pocitům malosti. Současná naše vláda odsouzením způsobem podporuje vnášení méněcennosti a sebestarčivosti do českých myslí. Navíc účinně neodporuje zlu a nepodporuje dobro a to jak z hlediska všelidské morálky, tak k právu na svébytnou existenci českého národa. Nejsme zanedbaný národ. Naše vzdělanost je na předních místech mezi nejrozvinutějšími národy světa. Naše připravenost rozvíjet duchovní a materiální hodnoty svého života a vlastní čeká jen napříležitost. Tu nám předchází a ani tato vláda

■ Bosna-Hercegovina

V Ženevě se sešli představitelé bosenských Srbů, Chorvatů a muslimů a vyjádřili se k poslední verzi návrhu o mírovém urovnání válečného konfliktu v Bosně a Hercegovině.

Běda poraženým, zní staré úsloví, a sotva kdy bylo pravdivější než právě v tomto konfliktu. Sedmáct měsíců trvající válka skončila porážkou muslimů a vítězové diktují mír. A jak už to bývá, nemilosrdně. U jednacího stolu v Ženevě zasedá vůdce bosenských Srbů Radovan Karadžić, který by měl spíše sedět před nějakým mezinárodním tribunálem soudícím válečné zločiny, a vydírá. Vydírá zcela nestoudně. "Když muslimové nepřijmou ženevský plán na územní uspořádání Bosny a Hercegoviny", prohlásil Karadžić, "a nespokojí se s 30 procenty bosenského území, které jsme ochotni jim postoupit, pak krátce a jednoduše si necháme všechno, co jsme dobyli", tedy 70 procent země." A kdyby tento verdikt byl poražené straně nepřijatelný, pak — podle Karadžiče — mezinárodní společenství musí vyhlásit, že muslimové jsou odpovědní za pokračování konfliktu se všemi důsledky, které z toho plynou.

Ještě radikálnější paní Biljana Plavšićová, "železná dáma" bosenských Srbů k tomu dodala, že si muslimové mohou olíznout všech deset, když jim vítězové tak velkoryse nabízejí těch třicet procent, zatímco po prohrané válce kontrolují jen 10, a víc si ostatně nezasluhují.

Jaký div, že bosenský prezident, jehož dny v této funkci jsou asi sečteny, podobně jako celé republiky Bosny a Hercegoviny, uznané před patnácti měsíci Organizací Spojených národů jako suverenní a členský stát, že tedy prezident Izetbegović si v těchto dnech mohl už jen povzdechnout: Spravedlnost vzala za své za cenu nejistého míru.

I jen letmý pohled na mapu "nové Bosny", jak ji v Ženevě předložili k dohodě a schválení spolupředsedové mírové konference Owen a Stoltenberg, mluví za celé svazky. Země bude rozdělena do tří konfederovaných ministátů se zcela bezmocnou ústřední vládou, hranice povedou podél násilně "etnicky vyčištěných" oblastí a po-

něvadž i tak to prostě nevychází, zakresluje se tu celá síť koridorů a silnic, jdoucí napříč těch purifikovaných státeků a spadajících pod mezinárodní kontrolu, podobně jako Sarajevo a Mostar: I laik okamžitě pozná, že ani těch 40.000 vojáků OSN, kteří na tuto slepeninu mají dohlížet, ji neuhlídá, tím méně zajistí. Ale co poraženým muslimům zbývá, než se podrobit.

Mezinárodní společenství z celé tragické záležitosti vychází s velice pošramoceným štítem. Přes všechna prohlášení, nejednou hraničící s černým humorem — jako například, že OSN bude i nadále "uznávat suverenitu, celistvost a politickou nezávislost Bosny a Hercegoviny" — nelze se vyhnout jednoznačnému závěru: vojenská agrese nejenom zůstává potrestána, ale vyplácí se. V tom smyslu, že mezinárodní společenství volky nevolky přijímá její důsledky jako základ, z něhož pak vychází jednání o příměří nebo rovnou o mír. Jsou to z toho leckde v západních demokraciích výčitky svědomí, objevují se pojmy jako Mnichov a mnichovanství, i když — jako každé zejména historické přirovnání — i toto trochu kulhá. Je však zaznamenání hodné, že čtyři vyšší úředníci amerického státního departmentu, tedy ministerstvo zahraničí, resignovali ze svých funkcí na protest proti "bosenské" politice Spojených států. Označili ji za "diplomacii, která ospravedlňuje agresí a genocidu". Jeden z nich v otevřeném dopise svému ministrovi varuje: Mezinárodní společenství trpně přihlíží k násilně "etnické čistce" v Bosně, k soustavnému porušování lidských práv a užití násilí. Takováto pasivita nemůže než vést k podobným praktikám například v zemích bývalého Sovětského svazu. Co se v případě Bosny a Hercegoviny stalo není nic více a nic méně než "zrada na ideálech" západní civilizace. To je možná trochu nadnesené. Je však nesporné, že mezinárodní solidarita zase jednou zklamala. Pro malé země, jako je naše, z toho vyplývá, že tuto solidaritu, jakkoli bosenskou aférou silně narušenou, třeba vždy a všude ze všech sil posilovat a podporovat, ale zároveň na ni příliš nespolehat. Bosenská tragedie k tomu nabádá.

RFE - Pavel Tigrid

sloužící cizím zájmům nehodlá dát. Národní hospodářství nebylo tak zdevastované, aby se nedaly rychle napravit chyby způsobené funkcionářskou arogancí. Jeho páteř měla zůstat pod veřejnou správou a kontrolou. Další hospodářský život by zajistila soukromá iniciativa českých podnikatelů. Těm však nebyla dána dostatečná příležitost. Rozvíjet se mohou jen majetky prodejních lidí a jen tito je mají včetně přístupu k řídicím funkcím ve státních úřadech. Nesměrovaný průnik silnějšího zahraničního kapitálu se získaným vlastnictvím nemovitostí podpoří sice zaměstnanost, ale bude to blahobyt relativní a v cizích službách, na což lze nahlížet jako na moderní otroctví. Cestu k tomu vláda podpořila rychlou devalvací měny a nebráněním korupci.

Jsem pro dobrou spolupráci se zahraničním kapitálem, ale pod českou kontrolou a se vzájemnou výhodností. S německým kapitálem totiž začíná nová vlna germanizace. Tomu nezabrání těch nemnoho moudrých Němců, kteří si váží kulturních hodnot jiných národů.